

KAMNIŠKI

TEKSTILNA TOVARNA

Svilanit

poštni predal 119

61241 KAMNIK

TEKSTIL

Svilanit

LETNIK XXVIII

LETO 1990

ŠTEVILKA 3

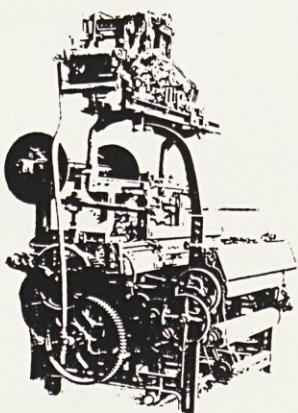

LJUDSKA
KNJIZNICA

61240 KAMNIK

Vsebina:

Osrednja tema:	
V vrtincu nove zakonodaje	1
Proizvodna dogajanja	
Kako je v proizvodnji frotirja	6
Znanci iz Svilanitove ulice	7
Še enkrat, ko ganjenost ne da prostora besedam . . .	12
Športne novice	
Juriš na Storžič	13
Upokojili so se:	
Tončka Rak, Rozka Rifel, Olga Slevce, Ančka Trobevšek, Franc Žurbi, Anica Štupar, Marija Kidrič, Jožica Serko, Lada Čevka, Slavka Močnik, Maks Humar, Janez Rak, Ivan Serša, Ida Galjot, Kati Belavič, Fani Urankar, Anica Grabnar, Rozka Jagodic, Marija Mavrič, Angelca Urh, Peter Lončarevič, Jožica Schaffer, Marija Dolenc, Majda Pirc in Ciril Simičak	13
In memoriam:	
Anton Hribar, Terezija Brojan	15
Za spominski album:	
Jubilanti v letu 1990	16

»KAMNIŠKI TEKSTILEC«

Letnik XXVIII. št. 3, 1990

Glasilo izdaja podjetje »SVILANIT« Kamnik za delavce in upokojence brezplačno

Glasilo ureja Uredniški odbor

Jože Nograšek, Anton Jerman, Sonja Benkovič, Janez Kimovec, Marinka Pinterič
Odgovorna urednica: Mija Senožetnik
Tehnični urednik: Ivana Skamen

in Andrej Verbič

Naklada: 900 izvodov

Tisk in grafična izvedba: Franjo Jereb – Idrija

OB PRAZNIKU

S časom in življenjem se pogosto spreminja tudi pogled na dogodke v preteklosti.

Generacija, ki v teh letih odhaja v pokoj, se še spominja tistih začetkov izgradnje tovarne, ko so z udarniškim delom bili zastavljeni temelji današnjega podjetja. Petdeseta leta uvajanja samoupravljanja niso minevala o razpravljanju o pravicah, temveč o večji proizvodnji in boljšem delu. Dosežena milijarda celotnega prihodka tistega 20. oktobra 1962 je bila označena s ponosnim znakom tovarniške sirene in kolektivu je z zagnanostjo, vestnim in pridnim delom uspelo izvoziti prve brisače na skandinavsko tržišče, ko za izvoz ni bilo še nobene družbene prisile ali potrebe. Bilo je to dokazovanje, kaj lahko, in želja, da bi bili enaki z najboljšimi.

Še več se je želelo in hotelo doseči, ko smo v sedemdesetih in osemdesetih letih želeli vsi odločati o vsem in iz dela iskali predvsem pravice. Kljub temu, da se je opozarjalo tudi na premajhno učinkovitost in nesmisle, je trajalo predolgo, da smo spoznali in občutili premajhno lastno in širšo družbeno neučinkovitost.

Ideja o ustvarjanju splošne blaginje s kolektivizmom je zbledela, uveljavlja se ideja posamične blaginje in življenja v realnih možnostih.

Prav je, da se ne zadovoljujemo z doseženim, ker je to gibalo razvoja. Le korak mora biti preudaren in posamična blaginja bo imela določeno vrednost, če ne bo prisotnega občutka, da smo jo ustvarili na ramenih sodelavca. Kljub temu, da se po rezultatih poslovanja nahajamo na vrhu tekstilne industrije, še imamo rezerve, poslovanje in odpravljanje slabosti lahko poteka le postopoma, korak za korakom. Pospravljanje hiše ali stanovanja doma poteka omara za omara, soba za sobo, nikoli pa vse hkrati. Praznik letošnjega leta je nekoliko drugačen. Pogled v poslovanje naslednjih let je še bolj negotov, čeprav smo že vrsto let govorili in čutili, da bo težje. Ni pa nas treba biti sram tega, kar smo ustvarili. Z dobrim delom lahko razvoj tovarne nadaljujemo, ta razvoj pa bo počasnejši. Pričakovati pa je, da bodo večjo vrednost dobili rezultati dela in kvaliteta izdelkov. Zato naj bo v to usmerjen tudi naš pogled ob prazniku in v življenje in delo naslednjega leta.

Osrednja tema

V VRTINCU NOVE ZAKONODAJE

Namesto uvoda

S sprejetjem Zakona o podjetjih, Zakona o temeljnih pravicah iz delovnega razmerja, republiškega Zakona o delovnih razmerjih in Zakona o prometu in razpolaganju z družbenim kapitalom je bilo zaključeno obdobje dogovorne ekonomije in so se začela uvajati načela tržnega gospodarstva. Vsi navedeni zakoni pa so kmalu po sprejetju doživeli spremembe in te niso več samo oblikovne narave, temveč gre za spremembo vsebine dosedanjega življenja v podjetjih, upravljanja podjetij na osnovi kapitala, odločanje o posamičnih pravicah delavcev po posameznih pooblašanih delavcih, posamičnem odločanju o delu osebnega dohodka delavca, o možnosti izplačila osebnega dohodka delavca v delnicah in možnem nakupu delnic s popustom, podjetja se lahko prodaja in kupuje itd.

Med sindikati in Gospodarsko zbornico je bila podpisana kolektivna pogodba, ki določa minimum pravic delavcev. V podjetju imamo sedaj namesto ene kar tri sindikalne organizacije. Ob vsem tem pa se močno spreminjajo tudi pogoji gospodarjenja in padcu kupne moči je sledilo tudi zmanjšano povpraševanje in prodaja, zmanjšuje se proizvodnja. Zaposlovanje je skoraj ustavljeno in vse več je celo govoric o viških delavcev, zlasti v režiji. Razmere silijo k zmanjševanju stroškov tako znotraj podjetja kakor tudi v zmanjševanje splošne in skupne porabe.

Smo na razpotju in pred nami so mnoge globalne odločitve, ki bodo v mnogočem odločale o naši prihodnosti. Izplačilo dela osebnega dohodka v delnicah ni samo papir z določenim zneskom, za katerega danes še ne vemo, kaj bi z njim počeli in, ali je to naša slaba ali dobra naložba. Pomeni nam spremembo v upravljanju podjetja in kmalu ne bomo več zainteresirani samo za večjo plačo, temveč tudi za večji dobiček. Odgovoriti bomo morali na vprašanje, ali bomo odkupili delavci Svilanita toliko delnic, da bomo s podjetjem upravljali sedaj zaposleni ali pa je boljša rešitev v pridobitvi ka-

pitala »od zunaj« in bo z nami upravljal lastnik tega kapitala?

Pravica upravljanja in vodenja se spreminja in odločanje ter odgovornost je pri direktorju podjetja in poslovnih delavcih ter vodjih dela. Direktor si s sedanjimi spremembami Zakona o podjetjih sam izbira poslovodne delavce, sprejema in odpušča delavce, jih prerazporeja itd. Ali nas to skrbi zaradi objektivnosti odločanja ali pa smo prepričani, da nas le to vodi v boljše rezultate poslovanja? Poslovodni delavci bodo odločali o kršitvah delovnih obveznosti in določali prispevek delavca k rezultatom poslovanja; delo se močno deli na organiziranje in vodenje ter izvajanje dela.

Mnogi delavci so na robu preživetja in jim sedanje plače pomenijo le »socialno podporo«, uravnilovka in teorija enakih želodcev je močno prisotna. Strokovnjaki pa pravijo, da le stimulacija strokovnega kadra pomeni boljše rezultate poslovanja, delavec pa naj dobi plačo po rezultatih dela in ne na osnovi vrednosti delovnega mesta. V podjetjih smo se ukvarjali tudi z mnogimi zadevami, ki so v tujini delo strokovnih služb izven tovarne. Stanovanjske zadeve, letni dopust in družbeni standard ipd. si v tujini vsak delavec rešuje sam, plača pa mu omogoča normalno življenje. Hitro pa so v podjetjih razrešeni problemi slabih delavcev in za kršitve delovnih obveznosti ni dolgotrajnih postopkov, saj vsak ve za svoje pravice in obveznosti.

Sindikati v novih pogojih dobiva novo vlogo, težko pa rečemo, kateri sindikat je »ta pravi«. Bo naš sindikat še skrbel za ozimnico, šport in kulturo, ko bo šlo pa za pravico delavca pa bo nemočen opazoval delavčevo stisko, ali pa bo zagovarjal delavca po »sindikalno«, samo da bi mu zagotovil nadaljni obstoj v tovarni?!

Navedena in mnoga druga vprašanja nas poleg vsakodnevnih skrbi mučijo v teh podopustniških dneh. Skrbi nas, če bomo jutri še lahko prišli na delo in kdo bo tisti, katerega delo v tovarni morda ne bo več potrebno. Mnogo neznanek obstoja v našem poslovanju v tem in naslednjem letu; želimo si večjo

uspešnost, ne da bi se poslovili od lagodnega dela in starih navad.

Pred nami je čas, ki bo v mnogočem odločal o naši prihodnosti. Več pa bomo dosegli, če bomo delo opravljali v prepričanju, da delo vsakega posameznika vodi k skupnemu cilju, da vemo kaj hočemo in znamo razreševati probleme sedanjega časa. Lažje pa bomo delali če se bomo otesli negotovosti, ki nas danes spremlja in razčistili dileme, ki nas obdajajo.

Z namenom, da bi se izpostavila vsa vprašanja, ki so med delavci zelo živa in so odraz negotovih časov in sprememb, so se za »okroglo mizo« zbrali naši sodelavci in predstavniki sindikatov. Vprašanje je bilo veliko in na večini so zdaj napisani tudi odgovori.

Vprašanja, vprašanja, odgovori, odgovori...

Ali se dela na tem, da bo proizvodna delovna sila bolje plačana od režijske in da bi se del odvečne režijske delovne sile po lastni želji preusmeril v proizvodno delo (saj bi bila tako tudi zainteresirana zaradi boljšega plačila)? Tako bi se izognili nepotrebnemu odpuščanju odvečne delovne sile, saj smo vsi zgradili Svilanit oziroma je del našega življenja in ne propadle vladajoče politike.

Analitske ocenitve smo sprejeli v letu 1988 in minili sta dve leti, prekratko obdobje, da bi vsa dela ponovno vrednotili. Pri opravljenem vrednotenju pa je bila že upoštevana zahteva po boljšem vrednotenju proizvodnega in strokovnega dela. Ob primerjavi naših razmerij posameznih kvalifikacijskih skupin s tarifnimi razredi po kolektivni pogodbi pa je bilo ugotovljeno, da imamo premajhno stopnjevanje med prvimi štirimi tarifnimi skupinami, saj je med najnižje vrednotenim delom II. skupine (skrajšani program usmerjenega izobraževanja) in IV. skupino (triletni program) v podjetju 9,5% razlike, po kolektivni pogodbi pa 24,5% razlike. Te in nekatere druge razlike bo potrebno popraviti, vendar ne z

novo analitsko ocenitvijo, temveč delitvenim modelom osebnih dohodkov. Preusmeritev režijske delovne sile pa bo potrebno doseči z racionalizacijo režijskega dela in prezaposlovanjem teh delavcev na dela v proizvodnji. Po dogovorjenih izhodiščih bi odpuščanje delavcev prišlo v poštev samo v primeru večjih težav v poslovanju (izguba). Pred odpuščanjem delavcev pa je možno uporabiti še nekaj drugih manj bolečih ukrepov, kot je na primer dokup delovne dobe, stimulacija predčasnega upokojevanja ipd. Preusmeritve po lastni želji samo zaradi boljšega osebnega dohodka, ki za podjetje pomenijo večji strošek, so nekoristne.

Zmanjšuje se proizvodna delovna sila, zakaj tudi ne režijska, pod režijsko pa je mišljena tudi delovna režijska sila v proizvodnji (npr. inštruktorji – novih delavcev ni več v tovarno)?

Trditve v vprašanju ne drži v celoti, saj se je zmanjšala tudi režijska delovna sila, v upravi je zmanjšanje ob polletju glede na polletje preteklega leta celo večje kot v proizvodnih programih, v celoti pa je zmanjšanje režije manjše od zmanjšanja delavcev v proizvodnji.

Z zmanjševanjem režije se je pričelo s pripravo plana za leto 1990 in se bo nadaljevalo tudi v naslednjih letih. Istočasno pa je potrebno tudi reorganizirati poslovanje.

Pregled zaposlenosti v 1. polletju 1990

	Realizacija I-VI-89	Plan 1990	Realizacija I-VI-90	Indeks	
Zaposleni na osnovi opravljenih ur					
PP Frotir	680	651,6	655	96	101
PP Svila	86	74	80	93	108
Upravno prod. režija	101	96	100	99	104
Družbeno podjetje Svalnit	867	821,6	835	96	102
Zaposleni na osnovi efektivno opravljenih ur					
PP frotir	572	572	538	94	94
PP Svila	72	63	65	90	103
Upravno prodajna režija	90	84	87	97	104
Družbeno podjetje Svalnit	734	719	690	94	96
Zaposleni po kadrovski evidenci					
	stanje 30.6.89	stanje 31.12.89	stanje 30.6.89		
PP Frotir	702	697	649	92	93
PP Svila	86	83	77	90	93
Upravno prodajna režija	106	104	93	88	89
Družbeno podjetje Svalnit	894	884	819	92	93

Ob nakaznem primeru potrebnosti inštruktorja je res, da novih delavcev ne sprejemamo in se je obseg nejegevega dela zato zmanjšal, vendar inštruktor opravlja še nekatera druga dela, saj v šivalnici ni rezervnega vodje izmene in ga inštruktor nadomešča. Poleg tega pa opravlja še druga občasna dela. Priučevanje novih delavcev, prerazporejenih iz režije in

drugih enot, bo še potrebno in inštruktorja se ne usposobi čez noč. Pri pripravi plana za naslednje leto pa bo potrebno poiskati še kakšno možnost za prerazporeditev dela pri režijskih delavcih.

Delavke iz šivalnice zanima, kako je mogoče, da v proizvodnji delavci niso imeli dela, režijci pa toliko, da niso mogli koristiti obvezne dopuste, kot je bilo dogovorjeno?! Nesolidarnost na tem področju jih je zelo bolela.

Pri zmanjševanju proizvodnje v tako kratkem roku, kot se je to letos zgodilo, je težko delo organizirati popolnoma usklajeno. V proizvodnji je bilo zaradi narave dela dogovorjeno, da se ukinjajo posamezne izmene, v režiji pa je bil dogovor za koriščenje dogovorjene višine dopusta. To se v režiji ni dosledno izvedlo. Prisotne so bile dileme, zakaj so posamezni delavci doma, ko so nastajale težave in dodani stroški pri delu. Pri nekaterih pa je bilo težko presoditi, koliko je določeno delo res potrebno in nujno. O pomenu solidarnosti pa lahko razmišljamo in nam je to dobra izkušnja. Zaradi težkega usklajevanja proizvodnje in dopustov je bil pripravljen predlog delovnega koledarja za naslednje leto s kolektivnim dopustom in bo tako problemov s koriščenjem nekaj manj. Med kolektivnim dopustom bodo delali le delavci, katerih delo bo res nujno potrebno.

Zakaj plače v delnicah, ko pa se nekateri skoraj preživeti ne morejo več s plačami in nimajo nobene možnosti, da bi kdaj bili delničarji? Nujno bo potrebna tovarniška borza in seveda se bodo pojavile razlike: kdor bo več imel, bo tudi več pomenil in zmerom manj bomo enaki.

Izplačilo osebnih dohodkov v delnicah je posledica zveznega zakona in našega povišanja plač za dobrih 7%. Neto povišanja ni bilo možno izvesti brez izplačila v delnicah ali obveznicah.

Promet, to je nakup in prodaja delnic, bo sigurno omogočen in delavci se bodo po lastnem prepričanju in glede na možnosti odločali, ali bodo delnice imeli, jih kupovali ali pa prodajali. To je sigurno povezano z nizkim standardom oz. nizkimi osebnimi dohodki. Zvezni zakon je bil sprejet, v Sloveniji pa se pripravlja slovenski zakon o privatizaciji podjetij in naj bi bil sprejet jeseni. Kakšne rešitve bo prinesel, se še ne ve. Sprostitev plač brez omejitev oz. »rešitev« v delnicah ali obveznicah bi pomenila nov vir inflacije. Pričakovati pa je, da bodo v podjetju kmalu delavci, ki bodo v njem imeli svoj kapital in bodo delničarji podjetja in pa drugi, ki bodo v podjetju opravljali samo delo. Zakon o podjetjih pa že na osnovi teh dejstev razlikuje pravico do upravljanja in bo ta izvirala predvsem iz lastništva kapitala.

Kakšna je legitimnost delavskih svetov oz. kako ga bo nadomestil upravni organ podjetja?

Po noveli Zakona o podjetjih se ob uvedbi delnic v družbenem podjetju spremeni organ upravljanja tako, da s podjetjem ne upravlja več delavski svet, temveč upravni odbor, v katerega so izvoljeni predstavniki lastnikov kapitala in delavcev. To preoblikovanje nas v jeseni čaka, nedvomno najkasneje po sprejetju slovenskega zakona o privatizaciji podjetij. O legitimnosti delavskega sveta, vseh sprejetih zakonov in pogodb pa je po sprejetju deklaracije o suverenosti Slovenije lahko veliko razprav in razmišljanj. Dokler smo vsi zaposleni delavci tudi imetniki delnic podjetja, tudi delavski svet podjetja ne bi smel biti vprašljiv. Kako se bo formiral upravni dobor in skupščina delničarjev pa je vprašanje zakonskih rešitev in na osnovi tega naših odločitev.

Na zadnjem delavskem svetu je bilo že jasno rečeno, da se bodo delcem s posebnimi pooblastili močno dvignili osebni dohodki? Za zahtevno in odgovorno delo – dobro plačilo –, a kako se bo odgovornost in strokovnost njihovega dela nadzirala? In, ali bodo njihove plače tajnost? Kaj pa plače delavcev, ali se bodo tudi te dvignile?

Nekaj o problematiki osebnih dohodkov je bilo že rečeno v odgovoru na prejšnje vprašanje. Glede osebnih dohodkov poslovnih delavcev je po-

trebno povedati, da je to zadeva pravilnika s področja nagrajevanja in individualnih pogodb, ki jih bodo poslovodni delavci sklenili z organom upravljanja. Strokovna stališča pa zagovarjajo tezo, da je poslovodni kader potrebno primerno stimulirati za dobre rezultate in od njega nato tudi zahtevati odgovornost. V tujini so osebni dohodki poslovodnih delavcev v višini 10 in večkratnih povprečnih osebnih dohodkov, pri nas pa od 2 do 2,5 kratni. Povečane osebne dohodke poslovodnih delavcev in vseh tistih, ki bodo imeli željo in možnosti, pa bo potrebno preusmeriti v delnice podjetja in »usodo« podjetja povezati s kapitalom poslovodnih delavcev.

Direktorja podjetja imenuje organ upravljanja in ga lahko zaradi slabega dela in rezultatov v vsakem trenutku razreši. Direktor po noveli zakona o podjetjih imenuje poslovodne delavce in se ob razrešitvi direktorja v bistvu razreši celotno vodstvo podjetja. Nadzor dela poslovodnih delavcev pa je možno presojati po postavljenih in realiziranih ciljih poslovanja.

Po kolektivni pogodbi so vse plače tajne, javna pa so merila in kriteriji za obračun plač. Osebni dohodki vseh delavcev podjetja se bodo oblikovali glede na rezultate poslovanja in rezultatov dela posameznega delavca. Pravilnik s področja nagrajevanja in delovnih razmerij naj bi bil sprejet v septembru ali začetku oktobra. Predlog pravilnika bo prinesel nekaj novosti predvsem z večjim vplivom doseženih rezultatov dela na osebni dohodek, vplivom vodij dela na delavčev osebni dohodek in odpravili naj bi nekatere slabosti dosedanjega nagrajevanja.

Ali so se morda v Svilanitu že oglasili kakšni bivši lastniki raznih obratov (Šmarca, Mekinje)?

Do sedaj se v podjetju niso oglasili bivši lastniki obratov, ki so bili predhodnik Svilanita, zaenkrat še tudi ni nobene zakonske podlage za »vrnitev« lastništva, kot je poznano pa to problematiko ugotavlja posebna komisija. Zakon o družbenem kapitalu določa višino kapitala, ki ga lahko oz. mora ponuditi tudi ostalim v odkup. Ker pa je bilo že navedeno, da se v Sloveniji pripravlja republiški Zakon, bo potrebno počakati na rešitve tega zakona.

Ali je izdelan program viška delavcev, zlasti v režiji?

Program delovne sile se bo pripravil glede na izhodišča plana proizvodnje za naslednje leto. Glede na zakon in statut podjetja pa se bodo pripravile tudi srednjeročne smernice poslovanja in vseh elementov, ki so za zapo-

slovanje potrebni, torej tudi plana delovne sile. Samostojnega plana delovne sile brez osnov v proizvodnji pa ne bi bilo smiselno pripravljati. Veliko se govori o viških delovne sile, strokovno pa je več razmišljanj in dela na racionalizaciji poslovanja in prerazporejanja delavcev. Lepo je razmišljati o manjšem številu zaposlenih in njihovih osebnih dohodkih, toda zelo težko določiti popolnoma objektivne kriterije in merila za odpuščanje delavcev. Zmanjševanje števila zaposlenih pa bo pristotno.

Kakšna je struktura cene našega izdelka?

Primer za eno brisačo:

Surovine-pomožni material 13,02+0,42	13,44 din	43,10%
Neto izd. OD	0,96 din	3,10%
Prispevki iz izd. OD	0,74 din	2,40%
A) Direktni stroški (LC I)	15,14 din	(48,60%)
Neto režijski OD	0,65 din	1,80%
Stroški uprave Frotirja (brez OD) in podjetja	4,88 din	15,60%
Poraba energije	0,91 din	2,90%
Davki in prispevki	7,35 din	24,20%
Prispevki in rež. OD	0,43 din	1,40%
Ostali indirektni stroški	1,71 din	5,50%
B) Ostali (indirektni stroški)	16,02 din	(51,40%)
Polna lastna cena (LC II) brisače	31,16 din	100,00%

Opomba:

Če na to našo lastno ceno II zaračunamo vsaj cca 8% dobička (akumulacije) in na tako povišano našo prodajno ceno 33,65 din za 1 brisačo trgovec doda še cca 60% marže, država, od tako formirane netto prodajne cene

Kolikšna je v tem času realna vrednost Svilanita – v dolarjih ali markah?

Realna vrednost Svilanita dne 30.6.1990:

DIN 229.479.740,00
DEM 32.782.820,00
US\$ 20.325.930,00

Takšna je naša knjigovodska vrednost podjetja (30.6.1990). Za oceno realne vrednosti podjetja pa je potrebno upoštevati še vrsto kriterijev, s čemer pa se danes ukvarjajo posebne inštitucije. Da zadeva o realni vrednosti podjetja ni tako enostavna v razmislek samo nekaj dilem:

– v vrednosti podjetja se štejejo tudi terjatve do kupcev in če ti naše robe ne bodo plačali?

– v vrednost firme lahko štejemo tudi uveljavljenost firme na domačem in tujem trgu, kader ipd.,

– če je naš sedanji dinar precenjen, kar nekateri zagotavljajo, potem ib sigurno marsikdo od tujcev za te marke ali dolarje tovarno kmalu kupil.

Prava vrednost se ugotavlja običajno takrat, ko nekdo nekaj prodaja in drugi kupuje in sedaj se pri nas lahko prodajajo in kupujejo podjetja v celoti

ali pa deli podjetja. Knjigovodska vrednost je znana, za koliko bi se prodali in za koliko bi nas kupili?

Kako se bo tovarna prilagodila tržnim razmeram na področju družbenega standarda (letovanje, dopusti – kolektivni dopusti, organizirano letovanje, regres – 13. plača)?

Prvi koraki tržnega gospodarjenja so bili storjeni že v letošnjem letu z ekonomskimi cenami našega počitnikova-

v trgovini, to je od din 53,84 zahteva še plačilo 20,5% prometnega davka, to je nadaljnih 10,76 din.

Skupaj pri eni brisači gre za davke in prispevke: 0,74, 7,35, 0,47 + 10,76 din = 19,46 din ali na našo neto lastno ceno II (22,46 din) še 86,40%.

nja. Naše počitniške kapacitete so neracionalno izkoriščene in zato tudi drage. Kolektivni dopust v letu 1991 bo prinesel še dodatni problem v izkoriščenosti in vsem željam ne bo možno ugoditi.

Storjeni so bili prvi začetki drugačnega razmišljanja o letnih dopustih in regresih. Dopust pripada vsem delavcem in je prelivanje regresa na tiste, ki ga koristijo v tovarniških objektih od tistih, ki ga koristijo po svoje, nepravično. Po kolektivni pogodbi je za regres predvidena 13. plača, za katero se danes še ne ve kako bo velika, omogočila pa naj bi primeren dopust. Vsak delavec si ga bo v prihodnosti verjetno organiziral po lastni želji in možnostih, kot imajo to urejeno v tujini.

Kdo je dal pravico Gospodarski zbornici in monopolnemu sindikatu pravico do odločanja o naših plačah? Smatramo, da so dogovorjene najnižje in najvišje plače AFRIŠKE PLAČE ne pa evropske, če že govorimo o evropski proizvodnji in evropskemu standardu.

Na vprašanje bo moral odgovoriti zakonodajalec in tisti, ki so kolektivno pogodbo podpisali. V tekstilu pa je veliko podjetij, ki tudi minimalnih osebnih dohodkov po kolektivni pogodbi ne bodo mogli izplačati.

O evropski proizvodnji in evropskem standardu lahko zaenkrat res le govorimo, do tega cilja pa je še dolga in težka pot. Čeprav v tekstilu mnogokrat merimo naše delo v evropskih minutah, je naša učinkovitost še preslabša in družbena nadgradnja predraga.

Koliko stane tovarno delavec?

V enem letu nas stane povprečno v Svilanitu en delavec 12,743,00 din.

Od tega je on prejel na roko nato še povprečno mesečno:	6.237 din	neto plače
a)	343 din	za neposredno skupno porabo
b)	396 din	za vplačilo v stanovsajski fond
c)	50 din	za prevoze povprečno mesečno
d)	312 din	za družbeno prehrano
e)	7 din	za pokrivanje stroškov obratovanja
Skupaj prejme (neto) vse ostalo	7.345 din	(57,7% od skupnega zneska so prispevki vezani na izplačilo oseb. dohodkov (42,3%) oz. 73,4% od neto prejemkov

Kdaj bomo nehali razmišljati o nedisciplini le pri zamudah, ne pa tudi pri delovni odgovornosti?

Delovna disciplina je vprašanje, ki se ga lotevmo iz različnih pogledov. Prihod na delo in iz dela je samo zunanji okvir našega odnosa do dela in nam pokaže obliko naše učinkovitosti. Osebnost ne verjamem, da so delavci v nekaterih kamniških podjetjih bolj pridni od Svilanitovih delavcev in so zato že nekaj minut pred zaključkom dela v vrsti pred izhodnimi vrati. Strinjam pa se, da tej obliki manjka še dosti vsebine in imamo še notranje rezerve. Razmere nas bodo silile v večjo delovno odgovornost in prav boljšemu delu so namenjene spremembe pravilnika s področja nagrajevanja.

Zanimiv pa je pogled na Svilanitovo življenje v preteklosti, ko je bilo kar precej tudi disciplinskih postopkov in odtegljajev osebnega dohodka zaradi slabega dela. Razmišljamo lahko o tem, ali so bili naši predhodniki slabši delavci ali pa so v podjetju imeli vodje dela bolj stroge kriterije do realizacije nalog.

Ali je lahko en človek v tovarni edina avtoriteta, ki bo odločala o sprejemanju, odpuščanju, disciplinskih izvajanjih...?

Zakon o podjetjih in Zakon o delovnih razmerjih določata pooblastila direktorju podjetja in razmejujeta upravljanje in vodenje. Odločanje o pravicah in obveznostih iz področja delovnih razmerij je v pristojnosti direktorja,

verjetno pa bo ta pri odločitvah upošteval strokovne predloge kadrovskih delavcev in vodij dela.

Organ upravljanja pa bo pravilnost sprejetih poslovnih odločitev ocenjeval po rezultatih poslovanja.

Kako je s podpisovanjem pogodb in kakšne pogodbe iz delovnega prava sploh so?

Delovna pravna zakonodaja sedaj pozna več vrst pogodb in sicer: kolektivne pogodbe, individualne pogodbe in pogodbe o zaposlitvi.

Kolektivne pogodbe sklepa delodajalec in sindikat, na ravni Slovenije sta jo podpisala Gospodarska zbornica in Svobodni sindikati. Na nivoju panoge bodo kolektivno pogodbo podpisali panožni sindikati in sekcija za tekstil pri gospodarski zbornici. V podjetju z mešano lastnino kolektivno pogodbo podpisuje sindikat z vodstvom podjetja. Za kolektivne pogodbe na nižjem nivoju je značilno, da ne more predpisovati manjših ugodnosti, kot so določene z višjo kolektivno pogodbo.

Individualno pogodbo sklepajo direktorji in delavci s posebnimi pooblastili in odgovornostmi z organom upravljanja v podjetju. V pogodbi se določa obseg obveznosti in pravic za poslovodne delavce.

Pogodbe o zaposlitvi sklepajo vsi delavci ob sklenitvi delovnega razmerja, že zaposleni pa jo morajo skleniti do 30.6.1991. V pogodbi o zaposlitvi se določa obseg pravic in obveznosti posameznega delavca na osnovi zakona, kolektivnih pogodb in splošnih aktov podjetja.

Ob pomanjkanju dela, ki se je najbolj boleče za delavce odražalo v šivalnici, zakaj se v PP SVILA ne organizira »delo-dom« tako, da bi delo ne opravljali več zunanji sodelavci, ampak domači, ki so brez dela?

Organiziranost »delo-dom« presega že petindvajsetletno kontinuirano proizvodnjo v svili. Cilj takšne odločitve je

predvsem zaradi prilagojenosti tržišču, majhnih serij, neenakomernem obsegu dela ter finančnih in drugih pozitivnih pokazateljev.

Zaradi tehnološke izboljšave volnenih artiklov v letošnjem letu je izpadla faza obdelave šalov na domu, ki je predstavljala velik del teh uslug.

Ostala dela, vendar le v okviru potreb, ki se še opravljajo na »delo-dom« so: izdelava metuljkov, izdelava res za rute k narodni noši, izdelava del artiklov za Lufthanso ter del proizvodnje Menine. Glede na nabavo specialnega stroja, del te proizvodnje opravljamo v konfekciji svile. Kadar pa je potreba, glede na naročila, smo se v preteklosti kot tudi sedaj vedno dogovorili z šivalnico frotirja, ki nam izdeluje po potrebi te artikle. Celovito problematiko zaposlovanja smo v Svili reševali tudi z organiziranjem »delo-dom«, saj nam ti delavci to opravljajo takrat kadar je to naša potreba, včasih tudi preko noči. Prav zato nismo zaposlovali novih delavcev.

Za reševanje celovite organizacije zaposlovanja in s tem organizacije dela v celotni delovni organizaciji, pa je politika zmanjševanja »dela-dom«, zelo kratkoročna rešitev.

Ali komerciala reklamira samo sebe ali Svilanitove izdelke?

V letih 1988/89 smo prejeli nekaj reklamacij na hotelirskem področju. Glasile so se na več vzrokov (izvlek zank, trganje robov, skrčenje po pranju...) Ob dejstvu, da so naše hotelske brisače nespremenjene že od samega začetka, razvoj v svetu pa je šel svojo pot, so bile besede o »preživetem« programu dokaj utemeljene.

Po prejemu reklamacij se je pristopilo k reševanju le teh. Obiskalo se je več hotelov, da bi se čimbolj realno posnelo dejansko stanje.

Delne rešitve so sledile že v letu 1989 saj v preteklem in letošnjem letu ne beležimo pripomb na račun trganja robov, ostal pa je še vedno pereč problem krčenja. Pri analizi smo ugotovili med 9 do 14% krčenja, kar je po mnenju hotelirjev absolutno preveč.

Rešitve po tem vprašanju so bile nakazane z izdelavo vzorcev brisač, katere so bile izdelane na podlagi novih tehnoloških rešitev v hotelirskem programskem svetu. V brisače smo dodali mešanico poliester/bombažne preje, katera zagotavlja večjo trdnost, spremenili smo vezanost... To in še nekaj drugih rešitev je prineslo dokaj dobre rezultate. Komentar iz hotela Radin, kjer testno peremo ta vzorec je bil: »Od sedaj naprej hočemo samo takšne brisače!«

Tu pa se pojavijo težave, kako preiti od ideje do izvedbe, oziroma kako od vzorcev preiti v redno proizvodnjo. V

letošnjem letu se počasi približujemo cilju in upamo, da bomo v novo sezono že vstopili z novo kvaliteto hotelskih brisač.

Kar se tiče reklamiranja komercialne pa le kratak komentar.

V preteklem letu smo izvedeli veliko prodajnih akcij po celi Jugoslaviji. Prepričani smo, da je vsak Svilanitovec vesel, ko po radiu sliši oziroma v časopisih prebere reklamo o »mehkih, vpojnih ... brisačah, o lepih modnih kravatah, toplih šalih ... SVILANIT«. Nikoli pa ni bilo slišati reklame o Svilanitovi KOMERCIALI. V tej službi delo opravljamo prav tako vestno in z tolikšno pripadnostjo kot smo prepričani, da to počno tudi v drugih službah, zato se nam zdijo take trditve, da reklamiramo sami sebe, neprimerne.

Ali komerciala nadzira način prodaje po trgovinah?

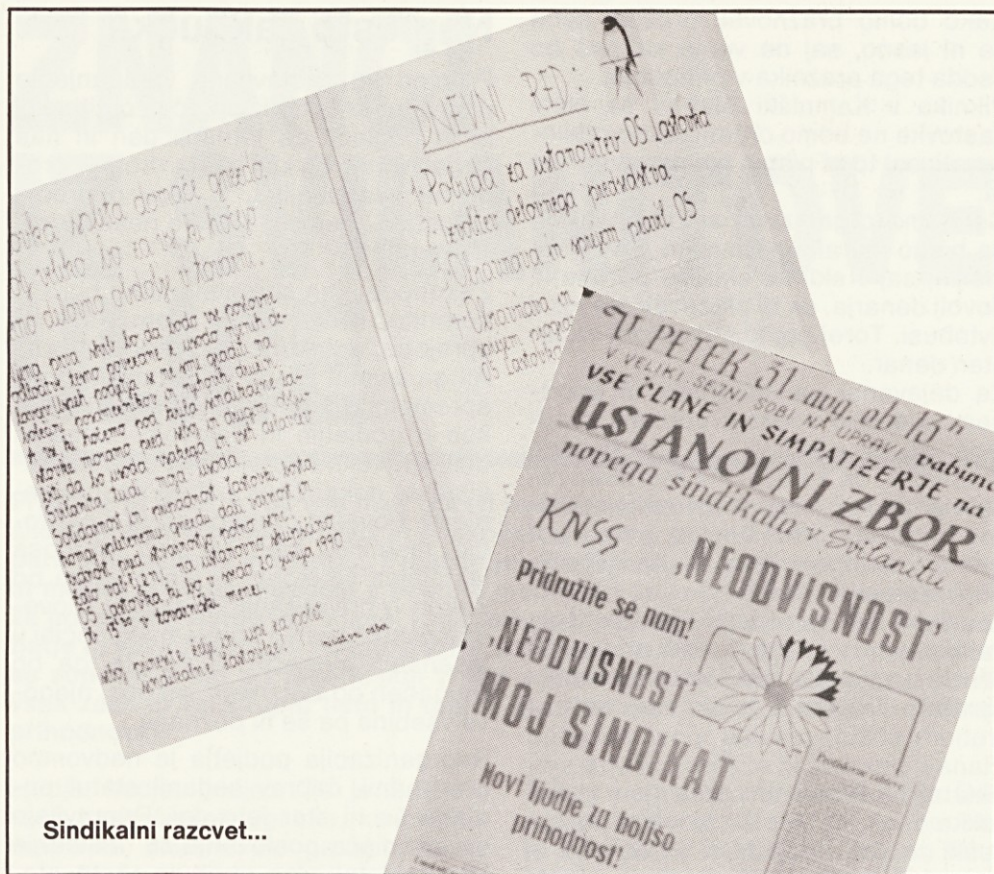
Prav gotovo poskušamo kar najbolje nadzirati način prodaje po trgovinah, saj nam je že dolgo moto, da blago, ko gre iz tovarne še ni prodano, ampak je šele v trgovini. Zato kolikor je najbolj možno preko zastopnikov in sami spremljamo prodajo na pultu. Da bi bilo delo lažje smo se tudi računalniško opremili, tako da vsakega kupca spremljamo količinsko za vsako grupo izdelkov kako je kupoval izdelke v zadnjih štirih letih.

Tudi na področju reklame smo se odločili, da bomo izdelke reklamirali tudi na samem prodajnem mestu. Tako smo več trgovin opremili s svetlobnimi napisi Svilanit, ponekod pa so jih trgovine postavile same. Na konkretnem primeru iz Globusa bo težko odgovoriti, saj ne vemo koliko časa je napis visel postrani, roko na srce, pa bo vsak priznal, da se tudi doma kakšna »špaga« pretrga ali da pregori ravno tista žarnica, ki jo nimaš v rezervi ... To je pač Murphyev zakon.

S trgovino Globus imamo izredno pristne odnose, kar potrjujejo tudi rezultati prodaje iz zadnjih let, ti rezultati pa so posledica zelo marljivih trgovcev iz tega trgovskega podjetja.

Veliko se govori o sindikalnem pluralizmu, tudi v našem podjetju je tako, saj imamo kar tri sindikate. Kljub temu pa se ugotavlja, da kar precej delavcev ni v nobenem sindikatu. Ali se ne zavedajo, da bodo potrebovali pomoč in solidarnost svojih stanskih kolegov, če jih bo doletela nesreča ali pa se bodo morali boriti proti krivicam iz dela?

Koliko bomo v bodoče potrebovali organizacijo, kakršna je sindikat se bo verjetno kamlu izkazalo. To, da precej delavcev ni pristopilo k nobenemu

Sindikalni razcvet...

sindikatu, je verjetno posledica bojazni pred prehitro odločitvijo. Izkušnje so take, da tudi trenutno še sindikat ni tako močan, da bi lahko izbojeval vse, kar bi si zastavil. Mnenja sem, da sindikati, ki jih imamo trenutno pri nas, porabijo preveč časa za medsebojna kreganja in nasprotovanja, kakor pa za skupno nastopanje. Prišli smo zopet do tega, da bodo nekateri sindikati vladi všeč, drugi pa pač ne, ker bodo od nje preveč zahtevali v prid delavstva. Pokazalo se bo, kateri sindikat bo na tem področju več naredil in v tega naj se delavci vpišejo.

Kako sindikat deluje po novem? Ali bo še organiziral razne aktivnosti kot doslej (Dedek Mraz, Dan žena, obročno odplačevanje ozimnice, sindikalni izlet...) Ali bo Lastovka zagovarjala nekoga, če ni njen član in kaj delavci pridobijo, če stopijo v njen sindikat in zakaj ni bilo nikogar v šivalnico, da bi delavcem razložil dejavnost Lastovke?

Svobodni sindikat Svilanit:

Svobodni sindikat v Svilanitu, se bo še naprej prizadeval pri organiziranju dejavnosti, ki jih je nudil delavcem do sedaj. Z ustanovitvijo večih sindikatov, so se seveda denarna sredstva na enem mestu bistveno okrnila, zato bo potrebno delovati nekoliko drugače. Na skupnem sestanku, smo se dogovorili, da se bodo v bodoče nekatere aktivnosti prenesle na sklad skupne porabe, torej bodo financirane s

strani tovarne in v organizaciji splošne službe. Te so: Dedek Mraz, vse aktivnosti v zvezi z upokojenci, pogrebi delavcev in upokojencev Svilanita, obiski bolnikov s skromnim darilom. Predlagalo se je tudi, da se v tovarni ustanovi športno kulturno društvo, ki bi imelo možnost dobiti sredstva iz reklamnih namenov. Za ostale dejavnosti, pa bo potrebno med sindikati najti skupni jezik za sodelovanje.

Na preje navedeni vprašanji v zvezi z sindikalnim delovanjem, pa sindikat Lastovka odgovarja:

Lastovka v svojem programu ne predvideva marsikatero do sedaj »sindikalne« aktivnosti, ampak se predvsem zavzema za zaščito delavca in njegovo socialno varnost. Ker pa se zavedamo, da so tudi Dedek Mraz, obisk bolnikov in podobno, dejavnosti, ki jih potrebujemo, smo že pri ustanavljanju našega sindikata predlagali naj organizacijo le-teh prevzame splošno kadrovska služba, mi pa bomo, če bo potrebno, še vedno pripravljene pomagati, pri izvedbi teh akcij. Denar za to pa je bil tudi do sedaj v skladu skupne porabe.

Vodstvo podjetja je pripravilo predlog, ki je povsem v skladu s takšno usmeritvijo. Tako bi v splošno kadrovske službi skrbeli za naslednje naloge: Dedek Mraz, izlet upokojencev, obisk bolnikov, pogrebi članov kolektiva in naših upokojencev.

Kako bomo praznovali praznik žena še ni jasno, saj ne vemo kakšna bo usoda tega praznika v prihodnje.

Piknika v Kamniški Bistrici se člani Lastovke ne bomo organizirano udeleževali, saj to ni piknik našega sindikata.

Če bomo organizirali sindikalni izlet, ga bomo morali na povsem novih temeljih, saj v skladu skupne porabe ni dovolj denarja, da bi plačevali prevoz z avtobusi. Torej bomo šli na izlet za lasten denar.

Za dejavnost na kulturnem in športnem področju vodstvo podjetja predlaga, da se ustanovi kulturno športno društvo, ki bo združevalo zainteresirane, ne glede na to, v katerem sindikatu je kdo včlanjen. Tudi tu pa bo potrebno zmanjšati stroške na najnižjo možno mero.

Lastovka bo zastopala interese vseh zaposlenih v podjetju tako, da bo uresničevala s svojim programom sprejete naloge. V kolikor pa bo potreben ščititi pravice posameznega člana kolektiva, ki ni član našega sindikata, pa bomo to pripravljene delati toliko časa, dokler bo problem možno rešiti znotraj podjetja. V kolikor pa bi pomoč morali nuditi izven podjetja (n.pr. pravna pomoč na sodišču), pa to ne bo možno, saj je edini vir našega financiranja članarina, ki pa jo plačujejo samo tisti, ki so člani našega sindikata.

Delavci pridobijo z vstopom v Lastovko predvsem socialno varnost. Mi smo vodstvu podjetja že predlagali, vodstvo pa je predlog tudi sprejelo, da pripravi dolgoročni program, ki bo omogočal, da bomo delavci Svilanita preživeli te krizne čase brez odpuščanja delavcev, ampak bomo skušali višek delovne sile na enem področju usposobiti za delo tam, kjer delavcev manjka.

Seveda bo moral biti ta program širši, vendar ga ni mogoče opisati v kratkem odgovoru na postavljeno vprašanje.

Dejavnost Lastovke nismo posebej predstavljali v posameznih enotah, saj je bilo o njej in njenem programu v Informatorju precej napisanega. Kljub temu pa smo vedno pripravljene med vašo malico v garderobi odgovoriti na vsa vprašanja, ki vas zanimajo, saj se zavedamo, da bomo tako še lažje predstavili naše delo. To velja seveda za katerokoli enoto v Svilanitu.

Ali se nekateri ne zavedajo, da bodo morda potrebovali pomoč svojih stanovskih kolegov, bi najlažje odgovorili tisti, ki se niso včlanili v noben sindikat. Sam pa vidim dva možna odgovora:

- nekateri ne verjamejo, da jim v težavah sploh kdo lahko pomaga,
- drugi pa vedo, da bodo deležni večine pravic, ki si jih bodo s svojim delom izborili člani sindikata.

Namesto zaključka

Pregled na zastavljena vprašanja je po svoje presenetljiv. Več je čutiti skrbi in pogleda za jutrišnji dan in naš nadaljni razvoj, kot pa za drobne probleme vsakdanjika. S tega področja pa ostaja zaenkrat tudi še nekaj odprtih vprašanj.

Zakonodaja se spreminja tako hitro in korenito, da je resna dilema, kaj po sprejetju določenega zakona storiti. Ali ga izvesti ali pa počakati na novo spremembo. Upati je, da sta sedaj Zakon o podjetjih in delovnih razmerjih doživela toliko sprememb, da bodo rešitve za nekaj časa ostale nespremenjene. Povsem drugače pa je s področja lastništva, kjer se poti prenosa lastništva še iščejo in jasno je, da bo Zakon o privatizaciji podjetij v Slovenijo posredovan v sprejem skupščini v jesenskih mesecih. Slišati je, da bo drugačen od zveznega zakona, njegova vsebina pa še ni poznana.

Reorganizacija podjetja je nedvomno pred nami, čeprav sedanji statut podjetja še ni star leto dni. Pripravljajo se izhodišča poslovanja za naslednje leto in letni plan vsebuje vrsto elementov, ki bi jih zaposleni želeli vedeti. Razmišljanja o tem že danes dajo slutiti, da bo morda razprava o planu, organizaciji, zaposlenosti in še čem na organu upravljanja drugačna, kot je bilo v preteklosti, ko skoraj ni bilo vprašanj in pripomb. Čeprav v podjetju nismo nikoli delali plana samo zaradi papirja, bodo zaradi gospodarskega stanja priprave nanj morale biti še kvalitetnejše.

Zgledovanje po zahodu, pa naj bo to po plačah ali pravicah je potrebno pogledati skozi očala naših realnih odnosov. Ker ne ustvarimo toliko kot ostali v Evropi, se z njihovimi plačami ne moremo primerjati. Upravljanje se ločuje od vodenja in razpravljanja o vsem in vsakem trenutku bo postopoma konec, vsak bo moral opraviti lastno delo in zanj tudi odgovarjati. Rezultate vodenja bo potrebno ocenjevati po ciljih upravljanja, ne pa po očeh subjektivne presoje. Zakonodaja je takšne poti odprla, s časom se bomo morali nanje prilagajati.

Ni vse slabo, kar smo v preteklosti storili in prav tako ni vse samo dobro, kar delamo danes. Spoznanja v tujini so nam lahko koristna, če jih bomo pravilno uporabili, poslovanje našega podjetja pa bo v mnogočem odvisno od nas samih. Te rešitve pa bodo tudi v mnogočem odgovor na zastavljena in nerešena vprašanja našega razvoja in dela. Strokovne predloge, njihovo obravnavo in sprejem pa je potrebno peljati po dogovorjenih poteh in odgovori na nekaj vprašanj z okrogle mize bo v bližnji prihodnosti znanih in objavljenih.

Proizvodna dogajanja

KAKO JE V PROIZVODNJI FROTIRJA

Kot se ugotavlja za druga tekstilna podjetja, da se je proizvodnja zmanjšala za več kot 12 %, smo tudi v proizvodnem programu Frotirja morali zmanjšati obseg proizvodnje v 1. polletju za 11 %, medtem ko je bila v juliju in avgustu skupaj le-ta nižja povprečno za cca 30 % v primerjavi z istim lanskim obdobjem. Zmanjšana prodaja in visoke zaloge gotovih izdelkov so narekivale nujno zmanjšanje proizvodnje, s tem znižanje stroškov in intenzivno koriščenje letnih dopustov, da se s septembrom spet lahko organizira normalna proizvodnja. Pa poglejmo, kako so temu trendu sledile proizvodne delovne enote.

V tkalnici frotirja so zadnje tri mesece obratovale le statve za namensko prodajo za določenega kupca, večina Giani statev pa v zadnjih treh mesecih sploh ni obratovalo. Sedanje postopno vključevanje Giani, pa tudi drugih statev je povzročilo precejšnje težave (kvari strojnih delov, ležajev zaradi predolgega mirovanja, onesnaženje), prav tako pa zaradi zmanjšanih dobav preje in sprememb asortimana ni bilo dovolj pripravljenih osnov za založitve. Letos poleti je precejšnje število tkalk odšlo v pokoj, kar se sedaj kaže v slabši kvaliteti, ker mladi tkalci in tkalke še nimajo izkušenj in rutine, da bi lahko enakovredno zamenjali upokojene sodelavke. To pa bo seveda še nekaj časa vplivalo tudi na slabše izkoriščanje strojev in s tem nižjo proizvodnjo, čemur bomo morali prilagoditi tudi proizvodnjo v drugih enotah. V zadnjem času je bila oskrba z materialom dobra, kajti uvožena preja je kvalitetnejša od preje iz domačih predilnic, med drugim pa tudi cenejša.

Šivalnica je ob upadanju proizvodnje v letošnjih osmih mesecih potegnila najkrajši konec, dela je vseskozi več ali ali manj primanjkovalo, zato so morali delavci iz enote opravljati razna

dela po drugih enotah. Bilo je več prisilnih dopustov, znotraj enote pa so delavci morali opravljati razna druga dela, kar pa je v enoti povzročilo slabšo organizacijo dela in s tem tudi doseganje slabših rezultatov dela delavcev ter produktivnosti.

Tiskarna je zmanjšanje proizvodnje uspela rešiti s koriščenjem prisilnih dopustov ob nekaj koncih tedna, sedaj pa normalno spet obratuje.

Konfekcija frotirja je bila od delovnih enot edina, ki ji ni bilo potrebno zmanjševati proizvodnje v poletnih mesecih, saj je bila celotna proizvodnja predvidena za izvoz. Zaloge v medfaznem skladišču tkanin so se tako precej znižale, vendar pa se trenutno spet povečujejo, kar bo verjetno vplivalo na novo ukrepanje strokovnih delavcev in služb za ponovno zmanjšanje zalog.

Enota ima tudi veliko težav zaradi komercialne nedorečenosti nalogov in pomanjkanja pomožnih materialov, kar ima za posledico kasnitev rokov odpreme, zaradi težav s kvaliteto velur in valk tkanine pa je prisiljena naročene količine krojiti v več delih, to pa povzroča konfekciji več dela, večje zastoje v realizaciji naročil in kar je najslabše, čas izdelave na enoto proizvoda je tako daljši in dosežena je slabaša produktivnost.

Barvarna v obdobju poletnih mesecev ni imela dovolj dela in se je lahko hitro prilagajala skromnim naročilom tako v preji kot pri barvanju tkanin. Zmanjšanje proizvodnje se je odrazilo v večji neusklajenosti proizvodnje, prisilnem koriščenju letnih dopustov in razporejanju delavcev v druge enote, kjer je zato obstajala potreba. Ker so proizvodne zmogljivosti prilagojene za normalno proizvodnjo, pa je ob zmanjšanju le-te zaradi neproduktivnega dela obratovanje obrata, gledano z energetskega stališča, predrago.

Vzdrževalna delovna enota se je z izdelavo rezervnih delov doma in ostalim vzdrževanjem prav tako vključila v naše skupne napore za zmanjšanje vseh vrst stroškov. Pri pomanjkanju delavcev so se vključili tudi v delo drugih delovnih enotah (v tkalnici, skladišču).

Lahko rečemo, da smo realno produktivnost v proizvodnem programu Frotirja zadržali na lanski ravni, saj je ob 30% zmanjšanju proizvodnje produktivnost padla le za 20%, kar pa je odraz odločnega in ustreznega angažiranja strokovnih delavcev v dosegu učinkovito opravljenih delovnih ur. Pravilno smo predvideli vplivna mesta na zmanjšanje stroškov proizvodnje in s tem s svojim delom prispevali k ohranitvi primerne likvidnostnega položaja podjetja.

Anka Hubad

ZNANCI IZ SVILANITOVE ULICE

Prijazna je ulica, ki se vije med obrati naše tovarne. Ne le zato, ker je na njej slišati pesem šivalnih strojev in poskočnico statev, tudi ne zato, ker je ob njej park poln zelenja in cvetja... Prijazna je zaradi ljudi, ki hodijo po njej. Ženske in moški, ki nosijo mladost v očeh in med njimi še več takšnih, ki so jim leta že posejala srebrne niti v lase. Konglomerat ljudi, ki stopajo po ulici že desetletje in več. Iz ulice jih vodijo stezice k njihovem delu in ob koncu delavnika se zopet srečajo pri tovarniških vratih z istim nedorečenim ciljem: so storili vsak zase in vsi skupaj tisto in toliko, ki zagotavlja varno osebno in skupno prihodnost?!

Ljudje, ljudje, ljudje... To je Svilanit; vsak zase človek-uganka, ko prihaja med nas, znanec, ko ga spoznamo. Lepo je, če se ljudje sprejmemo in razumemo, pomagamo drug drugemu – tudi v tovarni. Toliko časa preživimo skupaj in hudo bi bilo, če bi šla leta mimo nas, ne da bi se jih spominjali z veseljem in nostalgijo.

Vseh znancev, ki letos praznujejo svoj delovni jubilej, ne morem predstaviti z besedami. Večino jih bomo prepoznali po fotografijah, nekaj pa se jih je zapisalo ob srečanju na »ulici«. Naj bo tudi vam prijetno z njimi!

Julka Merela, rezervna robilka

Ljubek, svetlolas deklič je pred mnogimi leti prihajal v Kamnik na počitnice k teti in stricu. Ko je tekstilno srednjo šolo obesila na klin, se je brhka Hrvatca preselila k njima in si poiskala delo v Kemijski industriji Kamnik. Pa se je njeno srce kmalu ujelo v ljubzensko zanko, vsa stvar pa se je kon-

čala s poroko in rojstvom sinčka Damjana. Ker si je varstvo otroka podelila s taščo, je zamenjala delo in tako začela svojo delovno pot v šivalnici, kamor jo je gnalo tudi veselje do šivanja. Po letu dni pristrigovanja je končno smela sestri za šivalni stroj in od tedaj je zarobila že na tisoče in tisoče brisač.

Julka je vesela mlada ženska. Iz majhnega stanovanja na Bakovniku se je preselila v večjega na Livarsko, njen sin Damjan pa je dobil še sestrico Simonu, ki je letos prvošolka.

Majčkena žalost je legla na njen obraz ob pripovedovanju, da v šolo s svojo prvošolko ne bo mogla, ker ji je zmanjkalo letnega dopusta. To radost bo doživela Simonina babica, Julka pa je ob tem tiho dejala, da si želi, da bi bilo v šivalnici več dela in da se časi »prisilnih« dopustov ne bi več ponovili.

Julkine želje, da bi tovarna dobro prodajala svoje izdelke in da bi delavci dobili plačilo za delo, se tu končajo. Ima delo, ki ga rada opravlja, ima dom in družino in v rokah nosi mladost in zdravje.

Skromnost je njena vrlina, ki jo vodi življenju in delu naproti. In ohranja jo ljubko in svetlolaso, kot je bila pred desetimi leti, ko je prestopila tovarniški prag.

Metka Osolnik, roblilka okrasnega traku

Kakor daleč ji sežejo misli v preteklost, so vsi njeni spomini povezani z delom. Ko je bila še majhna, je hodila v »taberh«, da v skromni domačiji sredi Zlatega polja pri Lukovici vsaj kruha ni manjkalo.

Prve delovne izkušnje je nabirala v čevljarskem podjetju Mojca v Lukovici,

a je z grenkimi izkušnjami po dveh mesecih odšla, saj za delo sploh ni prejela plačila. Kako drugače je bilo v tovarni Svilanit, kamor jo je zvabilo prijazno povabilo na delo. Pred dvajsetimi leti je začela svojo delovno pot na adjustiranju brisač v šivalnici.

Na delo se je vozila z avtobusom in na njem je srečala tudi svojega življenjskega sopotnika. Usoda je tako hotela, da ji ga je življenje prekmalu iztrgalo iz domačije v Spitaliču, kamor je Metka prišla za »t' mlado«. Tam je Metka pognala korenine in z njo trije otroci: Brigita in Dušan, ki sta že šolarja in najmlajši Primož, ki je postal mali šolar.

Živi s taščo, kleno ženico, ki kljub spoštovanim letom postori vse, da kravce ne mukajo in polje ne toži, ko je Metka na delu v tovarni. Samo od kmečkega dela pri Osolnikovih ne bi bilo dovolj kruha. Metko pa žene v tovarno tudi radost dela in druženja s sodelavkami, s katerimi se dobro razume. Ne pomni, da bi se kdaj s katero sprla.

Kot v preteklosti, je njena misel tudi v bodočnost vsa namenjena delu. Metka namreč – rada in veliko dela.

Marija Virjant, snovalka

Še ne petnajstletna je Marija svojo delovno pot začela v Svilanitu. Očetovo kolo je bilo njeno prevozno sredstvo toliko časa, dokler ni zaslužila za svojega. Takšna je bila hišna navada med otroci in očetovo kolo je šlo iz rok v roke. Iz Srednje vasi je bila pot dolga in naporna, še posebej pozimi in večeri prav nič prijazni, ko se je Marija odpravljala na nočno delo. Ko je povila prvega sina, je za dve leti prenehala z delom v tovarni, saj jo je otrok zaradi šibkega zdravja vso potreboval doma. Ko se je Marija vrnila na delo v Svilanit, ga je nadaljevala v previjalnici in bila tam nekaj časa »deklica za vse«; previjala je prejo, jo raznašala, snovala in previjala konce. Zdaj je Marija že dolgo časa snovalka.

Dela rada, o njeni predanosti delu pa še najbolj zgovorno pripovedujejo nje-

ni rezultati dela. Marija je ena tistih tihih delovnih sopotnic, za katere bi človek dejal, da jim je delo pisano na kožo. Četudi jo kdaj pestijo težave, zanje skoraj ne vemo, saj jih Marija, če le more, tiho in z voljo premaguje sama.

V delu in predanosti je tako šlo mimo njenih trideset delovnih let. Očetovo kolo je le še spomin na mladost in pot do tovarne iz Bakovnika, kjer je njen dom, je mnogo krajša in manj naporna. Ko bi ne bilo bojzani za prihodnost, bi bil njen korak tudi bolj brezskrben. A ko prisluhne dogajanjem drugje, kjer tovarne pestijo še večje težave, ji olajšanje seže do zavesti, da je v Svilanitu kar dobro. Misel, ki ji vliva voljo in željo, da bi v tovarni lahko zaslužili vsaj za plače, ki bi nudile zavetje preživetja.

Optimizem v očeh je Marija ponesla iz moje pisarne med stroje v previjalnico, kjer je »doma«, kadar ni čisto zares doma.

Jožica Hlastec, priprava za vezanje

Jožico je en sam smeh; nalezljiv kot ošpice in dobrodošel vsepovsod. Ne smeje se samo z usti, njen smeh prihaja iz srca. Srečno leto sedemdeseto, ko je Jožica dala slovo gostinstvu in potrkala na Svilanitova vrata! Zapuстила je tudi sobico v Malograjskem dvoru, kjer je delala in stanovala ter

se s hčerko in prijateljem preselila v podstrešno kamrico v Stahovico. Tam je »preizkušala« prijateljstvo na »koruzi« in po štirih letih se je njeno srce le omeščalo; ljubezen je dobila poročni blagoslov in obdarila družino še z eno deklico. Sreča je bila popolna, ko se je družina preselila v »kaolinski« blok v Črno. Veliko topline in razvajanja je pri njej doma, zdaj ga je deležen že vnuček...

Njene prve delovne stopinje v Svilanitu so nastale v šivalnici, pot je nadaljevala v previjalnici, po tistem strašnem požaru v tkalnici pa je Jožica priskočila na pomoč pri odpravljanju njegovih posledic. Od tam Jožica ni šla več nikamor. Eno leto, pravi, je »kokala« v tkalnici in ko jo je mojster Janez povprašal, če bi pri njih kar ostala, je delo sprejela in svoje odločitve nikoli ni obžalovala. Rada ima svoje delo in sodelavke, le drobcen črviček žalosti se oglasi ob vsakokratnem slovesu sodelavk, ki odhajajo v pokoj. Ker ima od vseh reči na svetu najraje ljudi, Jožica spomine nanje zapira v misli, ki jo velikokrat zanesejo v preteklost, ki jo ima rada.

Je torej čudno, če ima Jožica med sodelavci odprto pot v vsako srce. Je mar čudno, da so, ob njeni bolezn

JUBILANTI 10-LETNIKI

DE 10 – ŠIVALNICA

1. Julka Marela
2. Anica Osolnik
3. Marija Vrhovnik

DE 13 – TKALNICA FROTIRJA

1. Stane Matjan
2. Nina Osolin
3. Marija Stele

DE 14 – KONFEKCIJA FROTIRJA

1. Nežka Cviren
2. Nada Kožlakar
3. Milka Osolnik

DE 15 – BARVARNA

1. Janez Pavlič
2. Jože Rak

DE 20 – VZDRŽEVANJE IN ENERGETIKA

1. Avgust Bernjot
2. Srečo Burja
3. Marjan Iskra
4. Franc Stehničar
5. Milan Zobavnik

DE 36 – KONTROLA

1. Sonja Benkovič
2. Drago Jovanovič

DE 42 – TKALNICA SVILE

1. Milan Cerar

GOSPODARSKO FINANČNA SLUŽBA

1. Milena Šunkar

NABAVNA SLUŽBA

1. Franc Gradišek

KOMERCIJALNA SLUŽBA

1. Petar Lončarevič

SPLOŠNO KADROVSKA SLUŽBA

1. Karlo Buser

pred leti, ki je Jožici skoraj ogrozila življenje, »njeni« iz tkalnice od zaskrbljenosti tudi pretakali solze? Toliko dobrih želja je bilo tedaj namenjenih Jožici, da je bila bolezen premagana in Jožica zopet med njimi, vesela, kot da se ni nič zgodilo.

S smehom je prišla in smeh jo je odnesel. Nazaj v tkalnico, k njenemu delu, ki je že klicalo po njenem »vitaminu« dobre volje.

Ivanka Močnik, vodja izmene

O sodelavki iz konfekcije frotirja sem se pred štirimi leti že razpisala v prispevku: Mama, si že naredila domačo nalogo?! Prisluhimo mu še enkrat:

...Iz nasmejanega obraza se vidi, da z veseljem pričakuje dan, ko bo zopet sedla v šolsko klop. Čeprav se je od nje že zdavnaj poslovila, tista vroča želja, da bi nadaljevala šolanje ni nikoli pojenjala. Ždela je v njej vsa leta po možitvi, ko je neumorno skrbela za fantička, ki sta že postala fanta, ki znata razen trgati hlač še marsikaj drugega.

Pred leti je Ivanka postala šivilja ženskih oblek in takrat se je tudi zaposlila v naši tovarni. Ivanka si je že kot mlado dekle bolj želela v sredno tehniško tekstilno šolo v Kranj, a kaj ko pravih avtobusnih zvez s Kranjem ni bilo. Zato se je odločila za šolanje na poklicni šoli v Ljubljani.

Njeni trije »fantje« so odkrili njeno željo za dodatnim izobraževanjem in ji složno obljubili vso pomoč.

A, da bi si kdo ne mislil, da Ivanka sedaj živi v »devetih nebesih«; res se ji bodo na stežaj odprla šolska vrata, a močno jo skrbi, kako ji bodo šle vse učenosti v glavo. Rosna leta so mimo in časi, ko gre znanje kar samo v glavo, tudi!

V razgovoru z bodočo šolarko sem dobila neverjetno dober občutek, da ji bo korak, za katerega se je odločila, prinesel srečo; iz Ivanke kar žari energija in volja za delom... Ivanka ne pričakuje, da bi se ji po končanem izobraževanju kar takoj ponudilo novo delo, upa pa, da se bo kdaj kasneje tudi zanjo kaj našlo. Za zdaj si le vroče želi, da bi že sedla v šolsko klop in si pridobila znanje konfekcijskega tehnika.

Ker si Ivanka to tako močno želi, mi seveda drugega ne preostane, da za njen uspeh še sama stisnem pesti. Želim, da Milan, Marko in Borut ne bi pozabili na svoje obljube!...

Po štirih letih si z Ivanko zopet zreva v oči. Vesel in zadovoljen je njen po-

gled. V njem vidim izpolnjene želje in pričakovanja: Ko je šolski zvonec oznanil počitnice, jo je Ivanka primahala v tovarno s spričevalom konfekcijskega tehnika. Izpolnitev želja pa se tu ni končala: svoje znanje že uporablja kot vodja izmene; nekaj grenkobe je čutiti v njenem pogledu ob spoznanju, da njene sošolke, ki so tudi uspešno končale izobraževanje ob delu, niso doživele še te sreče. Ivanka je človek, ki srečo rad deli z drugimi ljudmi. Zato upa, da jo bo lahko kmalu s svojimi sošolkami, s katerimi so štiri leta gulile šolske klopi. Pot vanje je bila veliko lažja zaradi razumevanja obratovodja, ki jim je omogočil delo v tovarni tako, da njihove klopi niso ostale nikoli prazne.

In kaj počne Ivanka s svojimi fanti zdaj? Vsi skupaj uživajo počitnice: štiritletno šolanje ob delu ni mačji kašelj, gospodinjstvo pa tudi ne!

Nada Kožlakar, priučena strojna šivilja

Nada se svojega delovnega jubileja ne veseli med sodelavkami; ziblje svojega malega sinka Davida in ga je junčka, ki se je ob našem obisku prebudil, privila k sebi. Nada zna delati s fanti, saj ima od malega v hiši moško družbo. Pa to ne kakšne šleve, ampak same športnike, žogobrce in včasih jim je Nada tudi delala družbo. Zdaj bi svojo materinsko radost podelila z žensko dušico v hiši, a te ni in tu se njene besede zataknejo ob spominu na mamo, ki je nima več. Tudi zato se Nada še ni poročila in se preselila k svojemu izbrancu. Kar nekako težko ji je zapustiti svoj dom in moška sama v njem.

Nada ni le ljubeznivo bitje, je tudi veselo mlado dekle, ki je pred desetimi leti obesilo trgovsko šolo na klin. Kriva je bila polomljena angleščina, a kaj ko je imela Nada raje kar domači jezik. Poiskala je delo v tovarni Svilanit in nekaj let delala v šivalnici. Pomanjkaje dela jo je peljalo v konfekcijo plaščev in tu je Nada našla svoj delovni stolček. Rada je za šivalnim strojem, rada je med sodelavkami, ki jih zdaj močno pogreša.

JUBILANTI 20-LETNIKI

DE 10 – ŠIVALNICA

1. Angela Drolc
2. Jožica Grošelj
3. Francka Kočar
4. Marjeta Osolnik
5. Tilka Pogačar
6. Marjana Rems
7. Inka Wiegele
8. Stanka Zorman

DE 13 – TKALNICA FROTIRJA

1. Ivanka Borštnar
2. Jožica Hlastec
3. Janez Sovinšek
4. Polde Štarovasnik
5. Marija Špenko
6. Andrej Štifter

DE 14 – KONFEKCIJA FROTIRJA

1. Anica Golob
2. Danica Kavčič
3. Marija Kvas
4. Ivanka Močnik
5. Zorica Pintar
6. Marjeta Zobavnik

DE 15 – BARVARNA

1. Mile Tušar

DE 20 – VZDRŽEVANJE IN ENERGETIKA

1. Milan Avbelj
2. Franc Cedilnik
3. Anica Podjed

DE 23 – STROKOVNE SL. P P FROTIR

1. Anton Matelič
2. Milena Sušnik

DE 36 – KONTROLA

1. Olga Bergant
2. Fani Čevka

DE 42 – TKALNICA SVILE

SPLOŠNO KADROVSKA SLUŽBA

1. Mimi Hribar
2. Bogo Wiegele

GOSPODARSKO FINANČNA SLUŽBA

1. Marinka Gomiršek
2. Darinka Kališnik
3. Majda Koželj
4. Marta Pavlič
5. Jožica Spruk

NABAVNA SLUŽBA

1. Ivan Rifel

Mislím, da tako čutijo tudi njene sodelavke, saj so mi ob prihodu v njen delovni kotiček zaupale, da »naše Nade ni na delu, ker pri hiši gugajo«.

Ob pogledu nanjo razumem, zakaj je Nada priljubljena sodelavka. Veselje v očeh, prijazne besede na ustih, sočutje v srcu – si mar človek lahko zaželi še boljšega človeka.

Ob slovesu je Nada postala na pragu domače hiše, z otrokom v naročju. Objemalo ju je sonce...

Jože Rak, barvar

Četrty od šestih otrok pri hiši je Jože, ki si je pred desetimi leti poiskal delo v naši tovarni. Nekaj mesecev je bil v

»Stolu«, a ker mu uk za mizarja ni bil pri duši, jo je po bližnjici primahal v Svilanit. Stric Janez je budno pazil in vzpodbujal nečaka, ki je iz pomočnika barvarja že po treh letih napredoval v barvarja. Medtem je Jože še služil domovini in po odsluženju vojaščini zopet poprijel za barvarska dela.

Pa Jože v Svilanitu ni našel samo delo in obilo zadovoljstva z njim. Mladenič po tovarni ni hodil z zaprtimi očmi in pogled mu je ujel brhko dekle Anko, ki služi svoj kruh v šivalnici frotirja.

Anko je vzljubil in jo oženil. Zapustil je svoj dom v Porebru in se preselil za »ta mladega« v Stranje; pridnega in prijaznega zeta so se pri hiši zagotovo razveselili, saj je Jože takšen tudi med sodelavci.

Še tretjič je našel svojo srečo: prinesla mu jo je mala Monika, ki prav zdaj praznuje peti rojstni dan.

Jože je srečen človek: ima delo, ki ga veseli, ima družino, za katero z veseljem skrbi in ima smeh na ustih, ki odpira vsa vrata.

Tudi naslednjemu desetletju gre z nasmehom naproti; a ja, pa z malico v roki, saj je najin razgovor Jožetu odskrtnil nekaj dragocenih minutk, ki so namenjene počitku med delom.

Helena Vodlan, tkalka svile

Svoja prva delovna leta v Svilanitu je preživela med cvetličnimi gredicami, zelenico v parku in skrbi za okolico tovarne. Helena je namreč izučena vrtnarica; vrtnarske učenosti je nabirala na Štajerskem, praktični uk pa v kamniški vrtnariji, sedanji drevesnici Kočne. Slabi delovni pogoji in plača sta jo prignali v Svilanit in tu je nadaljevala svoje delo. Ker je bil tovarniški rastlinjak prav zraven delovnih prostorov tkalnice svile, se je najbolj spoprijateljila s sodelavkami iz te delovne sredine in se na njihovo prigovarjanje tudi prijavila na razpis tkalke.

Zdaj je Helena že šestnajsto leto tkalka in ne čuti nikakršnega »domotožja« za vrtnarskimi deli. Seveda Heleno razumem, saj ima doma v najemu

kar precej zemlje, ki jo je potrebno obdelovati. Ob treh otrocih bi družini trda predla, če bi živela samo od delavskih plač. Starejši hčerki sta srednješolki, Tomaž pa je postal letos prvošolec, s katerim je mamica podelila prvi obisk v šolo.

Helena je delo tkalke kar pri srcu in tudi s sodelavkami se dobro razume. Zadovoljstvo z delom ji kalijo le slabe avtobusne zveze, zaradi katerih mora Helena premagovati nekaj kilometrov dolgo pot do avtobusne postaje v Mengšu kar s kolesom. Pa po soncu in belem dnevu to ni težko, vse drugače pa je, ko se s kolesom pelje pozno zvečer ali v slabem vremenu. Ve, da je njena želja za enoizmenskim delom neuresničljiva, a v mislih pestuje prav to.

Helena ve, da med rožami zraste veliko plevela, ki jim jemlje prostor pod soncem. Takšno je tudi življenje. Bilo bi lepše, če bi... Pri Heleni prav gotovo, če bi avtobus zavil na njeno ulico, ki se prav nenavadno imenuje – Na ulicah...

Pa ji za dvajset let dela zaželimo izpolnitev njene želje, ki naj pripelje avtobus blizu njenega doma.

Marta Pavlič, analitik stroškov in OD

»Rada imam življenje«, pravi Marta in z nasmehom objame, kaj drugega kot življenje, ki ga nosi pod srcem. Kmalu bo postala že četrtič mamica; še manj bo imela časa za svoje majhne radosti: branje, pletenje, šivanje... A dovolj ga bo, da se bo s svojimi otroci in možem podala po gorskih stezicah med zdravilne rožice, ki jih tako dobro pozna.

Marta je podeželsko dekle; v Suhadolah se je rodila, odraščala, si zgradila svoj dom in pognala nove korenine. Spominja se prvih »delovnih počitnic« že po končanem šestem razredu; preživela jih je v okopavanju in pletju polja. Delovne so bile vse njene naslednje počitnice, tudi zadnje, ko se je ta-

koj po končani srednji ekonomski šoli zaposlila v naši tovarni. Kot pomočnik materialnega knjigovodje in splošni knjigovodja si je nabirala izkušnje, ki so ji bogatile knjigovodsko »žilico«, ki jo je podedovala po očetu. Natančnost in resnost sta njeni lastnosti, ki sta jo pospremili tudi na delovno mesto analitika stroškov in OD. To delo se ji zdi zelo zanimivo in pomembno in veseli jo, da je v zadnjem času le dobilo svoj veljavno. Pogled stroškov pod drobnogledom je potreben vsakemu dobremu gospodarju, a kot da je »zlatim časom« v tovarni zadostoval že površen pogled nanje. Zdaj je seveda drugače in na vsako vprašanje, zakaj je strošek tako visok, je treba poiskati svoj zato... Marta se ga trudi poiskati... Z Marto se je prijetno pogovarjati; zna po pravi poti k človeku, zna poslušati in se pogovarjati. Tako gradi niti zaupnosti. Ljudi ceni in spoštuje po delu in poštenju. A zna jih tudi sprejemati takšne kot so. Tako sprejema tudi življenje, z vsem, kar ji prinaša. Zdaj ji prinaša poseben dar; čutim, da je njeno veselje življenju za spoznanje slajše in popolnejše.

JUBILANTI 30-LETNIKI

DE 10 – ŠIVALNICA

1. Majda Plevel
2. Marija Šuštar
3. Ana Trobevšek
4. Tončka Rak

DE 13 – TKALNICA FROTIRJA

1. Marjan Gladek
2. Jože Poravne
3. Janez Urankar
4. Simon Uršič

DE 15 – BARVARNA

1. Lojze Lah

DE 20 – VZDRŽEVANJE IN ENERGETIKA

1. Ivan Nograšek

DE 41 – KONFEKCIJA SVILE

1. Francka Homar
- KOMERCIJALNA SLUŽBA**
1. Marjan Repič
- NABAVNA SLUŽBA**
1. Tomaž Okorn

Marjan Repič, vodja komerciale

Le kakšen je bil pred tridesetimi leti, ko je vpregel svojega delovnega vranca v Svilanitu kot kalkulanta – analitika? S svojimi 178 centimetri v višino in 71 kilogrami je moral biti postaven mladenič. Svetlolas, plavook in menda tudi muzikant... Vesel, živahen mladenič s spričevalom tekstilnega tehnika v žepu.

Ko sem ga spoznala, je že dvanajsto leto »služil« Svilanitu. Leta se njegove modrine v očeh niso dotaknila... Pravzaprav moram tu zapisati, da tako prijaznega pogleda še nisem srečala. Sedel je tam za mizo »ta glavnega« v prodajni službi, a o kakšnem avtoritativnem šopirjenju ni bilo ne duha ne sluha. Tudi zaradi njega so spomini na prva leta mojega dela prijazni...

Po skoraj dvajsetih letih znanstva lahko svojo izpoved o njem obogatim s spoznanjem, da je sodelavec, ki ga nadvse cenim in spoštujem kot delavca in človeka. Je eden tistih redkih srečnežev, ki zna poiskati pravo pot do vsakega človeka. Ne morem skriti nasmeha, ko ga poslušam pri pogovorih s poslovnimi partnerji: še preden razgovor steče v kupčijo, Marjan izreče tisoč in eno dobrih želja in vprašanj, ki sogovornika prepričajo, da ima na drugi strani ne le poslovnega partnerja, ampak človeka. V mislih ima vedno obojestransko zadovoljstvo! Kot, da za vse zaklade sveta ne želi uničiti stkanih poslovnih vezi... Mislim, da Svilanit zaradi Marjana uživa posebne simpatije in ugled pri kupcih...

Pa se zna Marjan tudi razjeziti, da mu zardijo lica in oči skoraj skočijo iz jamic. Neumnosti, ki kvarijo poslovne odnose, ne prenese!

Najini delovni poti se le redkokdaj srečata; a kadar se, se pogleda ujameta v trenutek spoštovanja in zaupanja. Tudi ta zapis ni plod najinega srečanja. Bogsigavedi, kje Marjan ta hip razpenja poslovno nit, ki bo tovarno popeljala v svetlejšo prihodnost prodaje naših izdelkov. A včasih besede med ljudmi niso potrebne, spoznanja o človeku se ponujajo sama od sebe. Le občutiti jih je treba.

Nagrade za doseženo polno delovno dobo v družbenem podjetju Svilanit

DE 10 – ŠIVALNICA

1. Betka Balantič
2. Ivanka Kladnik
3. Rozka Rifel

DE 13 – TKALNICA FROTIRJA

1. Milka Balantič
2. Milena Lombergar
3. Jožica Maček
4. Pavla Menčak
5. Zinka Osolnik
6. Ivanka Pavič
7. Olga Slevce
8. Milka Tratnik
9. Marija Zarnik

DE 14 – KONFEKCIJA FROTIRJA

1. Slavka Močnik
2. Mari Perčič
3. Jožica Serko

DE 20 – VZDRŽEVANJE IN ENERGETIKA

1. Ida Galjot

DE 36 – KONTROLA

1. Jožica Brojan
2. Ana Grabnar
3. Marija Grabovac
4. Tončka Vinšek

DE 41 – KONFEKCIJA SVILE

1. Tinca Učakar

DE 42 – TKALNICA SVILE

1. Rozka Jagodic

GOSPODARSKO FINANČNA SLUŽBA

1. Majda Komatar

KOMERCIJALNA SLUŽBA

1. Jožica Schaffer

Veselim se dela v tovarni in manj me je strah bodočnosti, dokler so v njegovih rokah vaje prodajne službe. Kajti Marjanu so leta modrina v očeh še omehčala.

Ivan Nograšek, Milan Avbelj, Franc Cedilnik in Marjan Iskra – skupnih 80 delovnih let

O delovnem koticu, kjer so nabrali skupnih 80 delovnih let sem nekoč tako pisala:

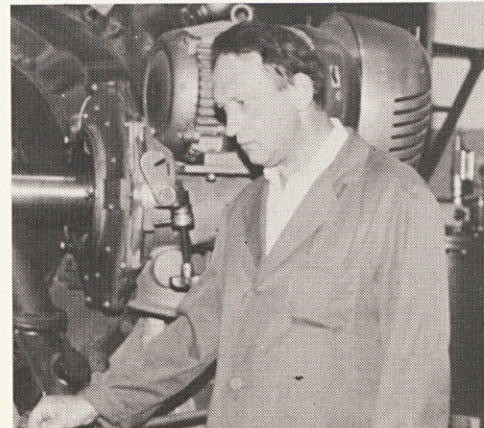
»V tovarni Svilanit imamo radi red. Čeprav naši izdelki nastajajo iz »uma-

zani« belih glavica bombaža, predelane v neskončne dolge niti, ki jih lepo obarvamo, previjemo in stkemo, so sledi obdelave skoraj nevidne in prav nič podobne tistim, ki jih ob močnejši sapi vetra puščajo za seboj »lučke« razcvetelega regrata.

Tako si marsikdo zamišlja našo tovarno od znotraj. A v vseh naših proizvodnih enotah, kjer izdelki dobivajo svojo podobo, je lepo in čisto.

Tako je tudi v tistem velikem prostoru, v katerem sta velikanska kotla, pa veliko manjših in nešteto ventilov različnih velikosti: od čisto majhne pipe, pa do ventila, podobnega avtomobilskemu volanu. V tem prostoru skrbijo, da ima naša tkalnica ravno pravšnjo klimo, barvarna dovolj tehnološke vode za barvanje in plemenitenje preje in tkanin, da v konfekciji »likajo« parne preše in konec koncev tudi, da nas v tovarni tudi nikoli ne zebe. Pa se njihova skrb tu še ne konča: presega ograjo tovarne in nudi energijo našim sosedom: Eti, Zdravstvenemu domu in ZUIM-u. Temu tako vsestranskemu prostoru pravimo kotlovnica, delavci v njej pa ji pravijo, da je srce tovarne...« Za njegov utrip skrbijo ob sodelavcih tudi naši jubilarji. **Ivan Nograšek** praznuje v tovarni trideset delovnih pomladi. V Svilanitu se je izučil in od mladostnih let je ves predan tovarni in svojim kotlom, ob pohvali njegovega strokovnega znanja energetike, skromno zardi in zamahne z roko, češ, to ni treba pisati. A ostaja mi v spominu njegov ponosni pogled, ki ga je pred meseci prinesel v podjetje skupaj s priznanjem za vzorno vzdrževanje in upravljanje kotlov in opreme.

Trenutek kasneje so se nama pridružili sodelavci Milan, Franc in Marjan. V škatlico spomino je **Milan Avbelj** dodal, da ga je pred dvajsetimi leti pot pripeljala v Svilanit po nekajletnem delu v tujini; ni še pozabil, da je tujina sicer trda, a do delavca, ki pridno dela ljubezniva. Ta dobro ve, da lačen in žejen delavec ne more delati; tudi krava ne da mleka od sebe, če je ne nasičiš in napojiš in ob tem grenko pripomnil, da bi za delavce v tovarni lahko bolje poskrbeli, vsaj na možnost naku-

pa napitkov ne bi smeli pozabiti. Milanu so se pridružili tudi ostali sogovorniki, ki tovarni zamerijo, ker na te stvari ni pozabila, ampak jih je črtala z »dnevnega reda«.

Franc Cedilnik opravlja razna vzdrževalna dela, ki včasih sežejo tudi izven tovarniške ograje. Bil je »boter« novim tovarniškim dopustniškim objektom in zanje tako poskrbel, da so sodelavcem, ki so jih obiskali, pripravili prijetno presenečenje. Tudi njega je v Svi-

lanit prignala želja za delom, ki ni terensko. To ga je prevečkrat in predaletč gnalo od doma. Rad je z družino, v kateri sta že odrasla hčerka in sin, ki je pri vojakih v petem vojaškem območju. Tako mu je ob mislih nanj lažje in ker ni daleč, se kar pogosto vidijo.

Marjan Iskra je bil kurjač v Stolu, a ga je v Svilanit zmamila modernejša kotlovnica. Prijazen človek je Marjan in po hvali sodelavcev zelo rad naredi človeku uslugo. Je »leksikon na dveh nogah« in ni je reči, za katero Marjan ne bi vedel, če pa se mu to že kdaj zgodi, pa »zbrska« kje se dobi. Marjan je najboljši posrednik zato, ker veliko ve in novic ne »zaračunava«, ampak to počne, ker ljudem rad pomaga. Ker je Marjan pravi orjak, mora biti v njem veliko dobre volje in dobrote.

Še marsikaj bi mi fantje povedali, a prekinil nas je ... Le kaj je imel v mislih, da je mojemu razgovoru pripisal »ro-

kovnjaško puntanje« v kotlovnici in me postavil na spisek nepotrebnih delavcev v Svilanitu.

Ker je bil to moj zadnji razgovor s sodelavci – jubilanti, bi se moje pripovedovanje lahko končalo kot se je začelo: Ko sem odhajala iz kotlovnice, sem se še enkrat ozrla v dimnik; iz njega je poplesaval bel oblachek dima, ki je spominjal na mamljive vonjave dobrega tobaka...

A končala se je drugače: Skozi zaveso razočaranja nisem videla belega oblachka in vonj po dobrem tobaku me je spominjal na neprijazen dogodek med fanti v kotlovnici. Ulica, ki se mi je zdela tako prijazna, to ni bila več in vesela sem bila, da na njej nisem nikogar srečala. Nasmeha bi ne zmogla

in v ljudeh bi ne videla prijaznosti, ki jo kljub vsemu večina sodelavcev ima. Zelo hudo je, če človek v človeku ne prepozna prijaznega in poštenega namena.

Vsem sodelavkam in sodelavcem se zahvaljujemo za delo v tovarni in jim želimo, da bi s tovarno doživeli še veliko lepih in uspešnih trenutkov. Zato, da bodo naša srečanja na tovarniški ulici še naprej.

Ivana Skamen

Veliko število jubilarov je krivo, da vseh fotografij ne moremo objaviti v tem Kamniškem tekstilcu. A na spominke iz fotografske skrinjice ne bomo pozabili, ampak jih bomo objavili v prihodnji številki Kamniškega tekstilca.

ŠE ENKRAT – KO GANJENOST NE DA PROSTORA BESEDAM...

Naši nagrajenci: (od leve proti desni) Jernej Jereb, Franc Griljc, Cilka Erzar, Marija Golob in Marija Ambrož. Za predano delo je bil nagrajen tudi Marjan Repič, ki se slovesnosti ni mogel udeležiti, a mu bo priznanje še vročeno.

V tihožitju kmečke idilike na Pšajnovici, je peščica naših sodelavcev še posebno lepo in svečano praznovala občinski praznik. V sonce poletnega dne so se ujele čestitke, namenjene našim sodelavcem, ki so za dolgoletno zvestobo in predanost delu prejeli državna odlikovanja. Poletnim čestitkam dodajamo naše, odete v zlate jesenske barve.

Športne
novice

JURIŠ NA STORŽIČ

Ni fotograf kriv, da je posnetek »meglen«

Neprijazno majsko sobotno jutro ni odvrnilo Svilanitove pohodnike od začrtane poti tistega dne – osvojitve vrha STORŽIČA. V upanju boljšega vremena smo smelo zastavili pot. Z jeklenimi konjički smo se pripeljali do Mač pri Preddvoru in v popolni planinski opremi odšli po markirni poti proti domu na Kališču. Po ozki vijugasti gozdni poti smo hodili v strnjeni kolo-

ni, katere na čelu je bil naš najmlajši hribovec – Lojzetov Žiga, ki nam s tempom ni prav nič prizanašal. Do koč na Kališču smo prišli v zelo kratkem času in na naše veliko presenečenje ostali pred zaprtimi vrati doma. Po kratki malici pred domom in kljub slabemu vremenu, so naši možje sklenili, da pot nadaljujemo na vrh Storžiča.

Gosta megla nam ni omogočala pogled na strmine in v prepade storžiškega skalovja, zato je bil naš korak bolj pogumen in hiter. Na vrhu 2132 m nismo izpustili skupinskega foto posnetka in nato hitro sestopili po isti – ozki stezi. Naše razpoloženje kljub slabemu vremenu ni bilo nič slabše, saj smo vsi osvojili vrh in z vrha tudi srečno sestopili.

Topel čaj in topla peč, v že odprtem domu, sta nam bila vsem dobrodošla, saj smo bili premraženi in do kože

mokri od goste megle. Ob dobri malici, prinešeni v nahrbtnikih in poskočni viži Ivanove harmonike, je čas še hitreje minil. Tisti bolj spočiti so se celo zavrteli, ostali »pevski talenti« pa pritegnili viži.

Dobrega razpoloženja smo sestopili v sončno dolino in se razšli z obljubo, da se še letos povzpemo na Triglav.

Andreja

ZAHVALA

Ob smrti moje drage mame se predstavnikom podjetja iskreno zahvaljujem za sočustvovanje, podarjeno cvetje in izkazano slovo.
Jožica Poljanšek

ZAHVALA

Ob smrti mojega brata se sodelavkam in sodelavcem zahvaljujem za izrečeno sožalje, cvetje in spremstvo na njegovi zadnji poti
Marinka Prelesnik

ZAHVALA

Ob smrti moje drage mame se vsem sodelavkam in sodelavcem od srca zahvaljujem za sočustvovanje, podarjeno cvetje in spremstvo k večnemu počitku.
Majda Pirc

ZAHVALA

Ob prezgodnji izgubi moje drage žene se sodelavkam in sodelavcem iskreno zahvaljujem za sočustvovanje, podarjeno cvetje in spremstvo na njeni zadnji poti.
Alojz Berlec

Upokojili
so se

IZ ŠIVALNICE

Tončka Rak nas je s svojo odločitvijo, da po 30 letih dela predčasno odide, močno presenetila. Toda z možem sta se tako odločila in istega dne tudi ostala doma.

Dolgo vrsto let je delala na dolžinskih robilnih avtomatih, zato ni čudno, da jo je to delo v zadnjem času začelo utrujati.

V smehu pove, da ji doma ne bo dolgčas. Uživala bo pri delu v hiši in vrtu, z možem pa bosta imela več časa za potepanje po hribih in okoliških krajih.

Rozka Rifel: Prvič jo je pot iz Srednje vasi pripeljala za tkalske statve davnega 8. marca. Od njih se Rozka ni ločila, dokler tako ni odločila invalidska odločba: Rozka je morala proč od ropotajočih orjakov. V šivalnici, kjer je delala kot kontrolorka – klaserka in zadnja leta kot popravljalka napak si je nabirala leta in meseca junija že prekoračila 35 delovnih let. Rozka je živahna ženska in prav gotovo ji doma, v številni družini ne bo dolgčas. Še za tovarniške novice ne bo prikrajšana, saj Ivan gotovo svojo ženko kar zasuje z novicami iz tovarne.

IZ TKALNICE FROTIRJA

Olga Slevec: Le kdo je slutil tistega davnega leta sedeminpetdesetega, da smo v tkalnico dobili pridno tkalko, ki bo ostala zvesta tkalnici vse do upokojitve?! Mojster Janez je večkrat dejal, da z Olginim odhodom ne bo zgubil le ene, ampak več delavk. Čeprav je bila Olga več kot desetletje malerka, je bila nepogrešljiva delovna sopotnica tkalkam in nikoli ni šla mimo statev, ne da bi se dotaknila te ali one niti, ki jo je bilo treba spraviti v red. Olga, tisto s tvojim odhodom pa drži kot pribito – pogrešamo vseh tvojih deset rok.

Ančka Trobevšek: Bila je kot žuboreč potoček, ob katerem si se napil dobre volje in razpoloženja, ki ga je Ančka kar stresala z rokava. Drobná, poskočna ženskica iz tkalnice je ena tistih, ki so tkalnici dali slovo čez noč. Še »včeraj« je bila med tistimi tkalkami, ki so delale na tri izmene, torej v prvih »tkalskih vrstah«, »danes« pa Ančke že ni več. Usahnil je potoček

dobre volje, ki ga je Ančka ponesla s seboj v Tunjiško mlako, kjer je doma.

Franc Žurbi: Tkalski mojster starega kova; a ne samo dober mojster, ampak tudi dober tkalec, kar sta še posebej občutili njegovi sodelavki Mimi in Rozka. Bil je njun mojster, ki ni le popravljaj strojev, ampak se od mašin ni ganil, dokler niso zopet lepo ropotale. Njegov izvijajč je bil nadvse pripravno orodje tudi za iskanje votka, če pa sta ženski imeli neodložljiv opravke, je tudi popazil na njune stroje. Mojstra, kot je bil Franc! bo tkalnica zelo pogrešala.

Anica Štupar: V Svilanit je prišla v letih pospešenega razvoja tovarne in tudi sama pripomogla, da ta razvoj ni zastal na pol poti. Začela je z delom vezalke, ga nadaljevala kot natikovalka in ga sklenila kot snovalka. Zadovoljna in srečna pri delu in med sodelavkami, prilagodljiva in resno je opravljala vsako delo. Kljub boleznim moža je ostala optimist, ki zna živeti življenje tudi s problemi. V nenadno in predčasno upokojeitev so jo zvalili vnučki, ni pa mogla skriti skrbi za moža, ki bo ženine bližine vesel.

Marija Kidrič: V Svilanit je prišla sredi zime leta 1959. Postala je previjalka preje in svojemu delu ostala zvesta več kot trideset let. Skromna in marljiva delavka je bila vedno na delovnem mestu, kot da bi bila sestavni del stroja, s spoštljivim odnosom do dela in sodelavcev. Včasih je potožila nad nizkim osebnim dohodkom, a kdo bi Mariji to zameril, saj je bila to dostikrat resnica. Tudi Marija se je na vsem lepem odločila za predčasno upokojeitev in se pridružila svojemu možu, ki že uživa zlahko prostost upokojenega stanu.

IZ KONFEKCIJE FROTIRJA

Jožica Serko: Tudi Jožica je bila vse-skozi »naša«, Svilanitova delavka. Kar celih 25 let je bila tkalka, zdaj pa je bila že nakaj časa popravljalka napak plaščev. Nepričakovana »pripisana« leta, ki si jih je prislužila v tkalnici, so je presenetila, a ko se je privadila novemu stanu, ugotavlja, da bo zdaj imela več časa za svojo družino in hišico na morju.

Lada Čevka je pred 20 leti potrkala na Svilanitova vrata. Bolj kot šivanje v konfekciji ji je bilo pri srcu krojenje izdelkov. Pestro delo je zahtevalo veliko natančnosti in iznajdljivosti, kar vse Ladi ne delalo preglavic. Pogrešala je šolanja za šivilje, a s trudom in prizadevanjem je zelo uspešno premagovala to vrzel in delo krojilke opravljala kar 17 let zelo uspešno. V načrtih je skromna: želi si zdravje, veselje v vrtu in družinske izlete v planine.

Slavka Močnik se je že davno zaposlila v tovarni kot tkalka. Skoraj tri dese-

tletja so ji minila med statvami, od katerih jo je pregnalo zdravje. To ji je tudi ponagajalo in prekinilo zelo kratko delovno pot v kontrolnem oddelku in jo pripeljalo med popravljalko napak v konfekcijo frotirja. Topel sprejem v novi delovni sredini jo je presenetil. Spominja se prijaznih besed mlajše sodelavke: »Kje pa imate svoje stvari? Kar sem jih prinesite, saj ste zdaj naša!« Pa je tudi Slavka prinesla med nove sodelavke veliko prijaznosti.

IZ BARVARNE

Maks Humar je začel svoj prvi delovni dan prvega aprila pred sedemindvajsetimi leti. Svojim aparatom za barvanje križnih navitkov je ostal zvest do zadnjega delovnega dne. Zvest v pravem pomenu besede, saj je bila njegova privrženost delu nepopisna. Kot, da se je od nje utrudil, saj je ob slovesu ves žarel od sreče; je mar ob njegovem odhodu v pokoj padlo z njega tisto veliko breme, ki je bilo povezano z njegovo odgovornostjo do dela? Vesel in zadovoljen se je zdaj predal svojemu dolgoletnemu konjičku –zidarjenju.

Janez Rak: Le pol leta za Maksom je iz Utoka primahal tridesetletni možak in vaje težkega dela poprijel za delo barvarja. Z vnemo se je lotil barvanja in kar se je Janez naučil, to je Janez znal. A je Janez imel poleg barvarske, še druge »ljubezni«: gobarjenje, pohode v planine in dobro ženino kuhinjo. Pa je dal Janez slovo svoji delovni ljubezni in se, srečnež, ves predal drugim, še slajšim v domači kuhinji, gozdu in gorah.

Ivan Serša je v Svilanit prišel sredi meseca maja leta 1964. Bil je barvar, da malo takih. Njegovo znanje in sposobnost sta rasla in se razvijala z razvojem barvarne in gorje, če delo ni teklo kot namazano. Ivan je dvignil glas, se razhudil, a od njegove jeze ne bi bil nihče sit. Kot je hitro prišla, je tudi odšla in Ivan je bil zopet to, kar je bil: človek, na katerega si se lahko zanesel. Zaradi zdravstvenih težav se je tudi Ivan predčasno upokojil in se pridružil svoji vedri življenjski družici doma.

IZ ENOTE VZDRŽEVANJA

Ida Galjot: Kot 17-letno dekle je leta 1955 pričela z delom v tiskarni. Pridno delo in dodatno učenje jo je nekaj let kasneje privedlo na poentersko administrativno delo. Opravljala ga je vestno in spretno: ničkoliko delovnih nalogov in energetskih poročil je napisala in bila kos vsem spremembam obračunov osebnih dohodkov. Veseli se trenutka odhoda v pokoj, saj bo imela več časa za družino in šivanje. V enoti pa jo bodo poğrešali, saj bo s

seboj ponesla svojo prijaznost in pripravljenost za pomoč.

IZ UPRAVE FROTIRJA

Kati Belavič je v Svilanit privedel davni maj. Njeno delo v vzorčnem oddelku se je ujelo v nešteto vzorcev, ki so zaživel na tiskarskih strojih. Rada je upodabljala cevetje. Obilo ga je natrosila tudi tam, kjer je sonca zanj premalo – na brisače, ki so s cvetjem ozaljšale premnoge domove. Kdor jo je poznal, je vedel za njeno notranjo moč in hrepenenje, lastno umetniški duši. Kati bo zdaj imela več časa za svojo osebno izpoved.

IZ KONTROLNEGA ODDELKA

Fani Urankar: Šestnajst pomladi je štela, ko je prišla v tkalnico in postala popravljalka napak v šivalnici. Zadnje desetletje pa je bila kontrolorka plaščev v konfekciji. Vestna, tiha in mila sodelavka, priljubljena med sodelavkami in rada je imela delo, ki ga je opravljala. Naj ji bo doma, ob prislužnem upokojenskem kosu kruha lepo!

Anica Grabnar: Tudi njena delovna pot se je začela med tkalskimi stroji; nadaljevala jo je kot vdevalka–izdelovalka galirung in zadnja leta kot medfazni kontrolor v pripravljalnici. Pridna in pogumna delavka je bila Ančka, rada se je pohecala in za vesel smeh skrila svoje pravo počutje, ki zaradi zdravstvenih težav Ančki ni prizanašalo. Stisnila je zobe, pa je neka-ko šlo. Čeprav o svojih težavah ni rada tožila, smo zanje vedeli: Tudi zato smo Ančko občudovali!

IZ TKALNICE SVILE

Rozka Jagodic: Svoje zadovoljstvo v delu je našla v Svilanitu med tkalskimi statvami leta 1955 in tu ji je minil tudi zadnji delovni dan. Med tkalskimi stroji se je počutila najbolje. Tiho in skromno so ji nudile zavetje in njeno pridnost bogato poplačale: natkale so na tisoče metrov blaga in Rozka je bila na svoje delo ponosna. Priznanje za delo – medalja dela – je vsekar prišla v prave roke!

IZ KONFEKCIJE SVILE

Marija Mavrič je bila delavka v previjalnici frotirja; zaradi zdravstvenih težav je deset let kasneje zamenjala delovno sredino in je od leta 1973 adjustirala svilene izdelke. Le kdo bi preštel vse kravate, metulje in druge lepe izdelke, ki jih je Marija očistila in zapakirala, da bi roke kupcev rade posegale po njih. Marija je tegobe preganjala z optimizmom in veseljem, ki ga je širila okoli sebe.

IZ UPRAVE PODJETJA

Angelca Urh: Visok tovarniški dimnik sredi naše tovarne je pomenil krajnoma Kamnika energijo in toploto za delo tovarne. Starejši generaciji naših delavcev pa v spominu še ostaja majhen kotiček, skrit pod velikim tovarniškim dimnikom, kjer so se kuhale za malico prve hrenovke in klobase. Za Angelco in njene sodelavke in mnoge delavce je bila ta menza tista, ki je močno spremenila način prehrane med delom in dajala »boljšo« energijo zaposlenim.

V »ta stari« in tudi v »ta novi« menzi je Angelca znala postreči in z malico in z dobro besedo ter kupom novic... Lepega poletnega dne se je Angelca odločila, da po dolgih letih dela ne bo več hodila v službo. Kar na hitro se je upokojila in ostala doma. Ker nam je stregla vrsto let in si menze brez Angelce nismo mogli predstavljati, jo pogrešamo.

Peter Lončarevič: »Pera«, kakor smo radi klicali našega zastopnika za področje Srbije, se je v našem podjetju zaposlil natanko prvi dan v letu 1980. Na začetku je prodajo naših izdelkov zastopal na področju južne Srbije, po letu dni pa je zaradi potreb premešen na področje Beograda in Vojvodine. Če vemo, da je to naše tretje največje področje, ki je v marsičem posebno, mu je bilo naloženo kar zahtevno delo. Kot star izkušen trgovec, je trg obdeloval vestno in natančno, njegovi nasveti in komentarji pa vedno dobrodošli in koristni.

Jožica Schaffer: Tudi Jožica je v 35 letih dela v tovarni delala marsikaj: bila je snovalka, adjustirka ter popravljalka napak, zadnjih dvajset let pa je bila kolekcionerka v komercialni službi. Narava dela je velikokrat narekovala hitro pripravo kolekcije, a Jožica je zmogla kratke urice, ki so ji bile na voljo, prehiteti. Morda tudi zato, ker je bil njen delovni korak vedno v družbi življenjskega optimizma.

Marija Dolenc: osemindvajset delovnih let je preživljala Minka slabe in dobre čase s Svilanitom. Bila je ženska, ki je nadvse spoštovala vsako delo in nič je ni bolj zbolelo, če tudi njeno delo ni bilo spoštovano. Naša Minka je bila ekspert za pisanje števil in večja kot je bila plahta z njimi, bolj z veseljem se je je Minka lotila. Zelo natančno in vestno, saj »pijanih« kolon ni prenesla, samo ena ničla preveč ali premalo, pa bi lahko povzročila hudo zmedo med poslovneži. Minka je vesela, mladostna ženska in veliko dà nase. Dobro ve, da bo takšna ostala, če bo sama skrbela za zdravje telesa in duha. Njenih izkušenj zdaj kar pogrešamo, zelo blizu pa nam postaja njena skrb za delo mladine, ki je Minki nalila zvrhano kupico pelina. A Minka je to vzela v zakup z življenjem, ki ni

vedno prijazno. Minka je ponosna ženska, ki je ne zlomi noben vihar.

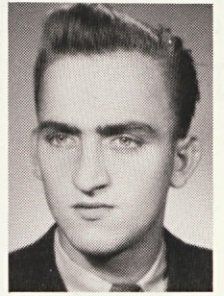
Majda Pirc se je tudi poslovila od prodajnih polic v naši trgovini, med katerimi je bila od leta 1963. Veliko prijaznosti je Majda ponujala obiskovalcem trgovine in skupaj z njimi se je veselila, če je lahko ustregla njihovim željam. Zelo resno in odgovorno je opravljala svoje delo, breme bolezni pa je prispevalo k njeni »odločitvi čez noč«, da se starostno upokoji. Morda bi njeni odločitvi pripisali še kakšen drug razlog, saj vemo, da je zelo privržena svoji družini. Ker se je upokojil tudi njen življenjski sopotnik, Majda doma zagotovo ne bo osamljena, svojo srečo pa bo poiskala tudi v vrtičku.

Ciril Simičak: Le kdo ga ne pozna, dolgoletnega poslovođa naše male trgovine v tovarni. Kar 28 let je služil Svilanitu in obiskovalcem in kdo bi lahko preštel toliko prijaznih besed, ki jim jih je namenil. Le redko je bil Ciril resen, čeprav je svoje delo opravljal zelo resno in natančno, kar poslovodsko delo tudi zahteva. Nešteto-krat smo ga srečali s fotografsko skrinjico v rokah, kar je bilo Cirilovo in naše veselje. Prijazno se nasmiha tudi svoji bodočnosti, ki je vsa polna načrtov. Pa saj drugače ne more biti, saj ima Ciril rad življenje, potovanja, svojo hiško na Dolenjskem, hčerko tam daleč v Dalmaciji, sina na morskih poteh in ženko, ki mu dela kratek čas.

Zaradi pomanjkanja prostora fotografij naših upokojenih sodelavcev nismo mogli objaviti. »Napako« bomo odpravili v naslednji številki Kamniškega tekstilca.

IN MEMORIAM ANTONU HRIBARJU

Nekdo v meni počasi zapira oči, trudne, žalostne ...

Naj te misli Ivana Minatija oblažijo bolečino trenutka, ko smo se poslavljali od našega sodelavca Toneta. Kadar odide od nas sodelavec, ki smo z njim delali dolga leta, ter skupaj živeli vesele, pa tudi težke trenutke, je prav, da postanemo, se ozremo nazaj v pokojnikovo življenje in premislimo, kaj nam je dal, za kaj smo prikrajšani.

Pred 53 leti je prijel na svet v Srednji vasi nedaleč od svojega sedanjega doma, kjer je tudi preživel otroška in mladostna leta. Pri mojstru Poljanski se je izučil za krojača, vendar pa ni dobil dela v svojem poklicu, zato se je odločil za delo v tovarni. Leta 1957 se je zaposlil v Svilanitu za tiskarja v času, ko se je blago v tiskarni fukalo. V letu 1966 je bila tiskarna ukinjena, zato je bil premeščen v šivalnico in skladišče gotovih izdelkov, kjer je dolga leta delal na odpremi. Na tem delu je ostal vse do ponovne ureditve tiskarne v delovni organizaciji. Tiskarske izkušnje so bile motiv, ki je botroval njegovi ponovni razporeditvi na delo v tiskarno. Zapušano mu je bilo delo pri fiksni peči, kjer je delal vsa zadnja leta, ko se je njegovo zdravje pričelo krhati. Nesrečno je padel s kolesom in od takrat si ni več opomogel. Za vedno je sredi poletja zatislil oči.

ZAHVALA

Ob boleči izgubi moje matere se sodelavkam in sodelavcem od srca zahvaljujem za sočustvovanje in denarno pomoč.

Zofija Golob

ZAHVALA

Ob smrti moje ljube mame se iskreno zahvaljujem sodelavcem in sodelavkam za sočustvovanje, podarjeno cvetje in spremstvo v njen prerani grob.

Srečo Burja

ZAHVALA

Ob nenadni in boleči izgubi mojega dragega očeta se vsem sodelavkam in sodelavcem iskreno zahvaljujem za izraženo sožalje, podarjeno cvetje in spremstvo na njegovi zadnji poti.

Milena Šunkar

ZAHVALA

Vsem sodelavkam in sodelavcem se od srca zahvaljujem za globoko sočustvovanje ob izgubi najinega dragega moža in očeta, hvala za podarjeno cvetje in slovo k večnemu počitku.

Marija in Ema Hribar

ZAHVALA

Zahvaljujemo se vsem sodelavkam in sodelavcem, ki so nama lajšali bridko bolečino ob izgubi najine drage žene in mame. Hvala za sočustvovanje, podarjeno cvetje in spremstvo na njeni zadnji poti

Jože Vrankar in Marija Zavasnik

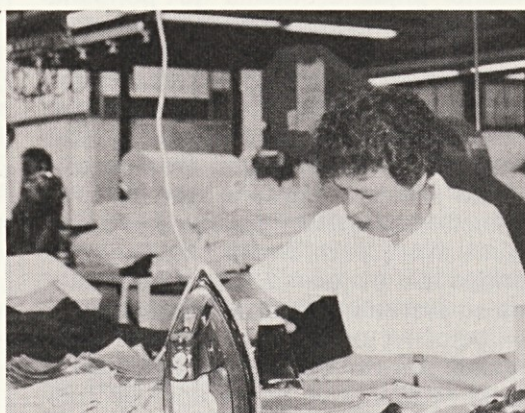
IN MEMORIAM TEREZIJI BROJAN

Ob prehodu cvetočega meseca maja v junij je tiho odšla od nas naša upokojena sodelavka Terezija Brojan, roj. leta 1911, iz Šmarce. V Svilanitu je bila zaposlena na delovnem mestu vzdrževalke prostorov od leta 1958, pred tem pa je dala slovo delu v tovarni Stol. Čeprav je izhajala iz kmečke družine in je bila vajena trdega dela, ji je zdravje ponagajalo tako, da se je morala leta 1967 invalidsko upokojiti. Naj ji bo lahka slovenska zemlja!

ZA SPOMINSKI ALBUM

Jubilanti v letu 1990

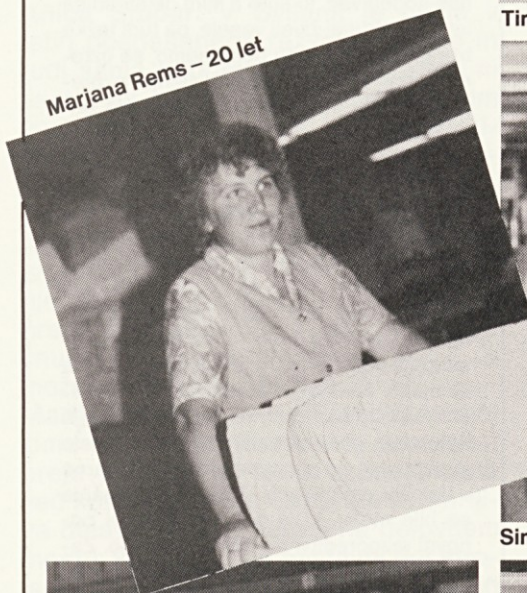

Tinca Učakar – 35 let

Majda Plevel – 30 let

Marjana Rems – 20 let

Simon Uršič – 30 let

Fani Kočar – 20 let

Alojz Lah – 30 let

Danica Kavčič – 20 let

Tomaž Okorn – 30 let

Marija Šuštar – 30 let

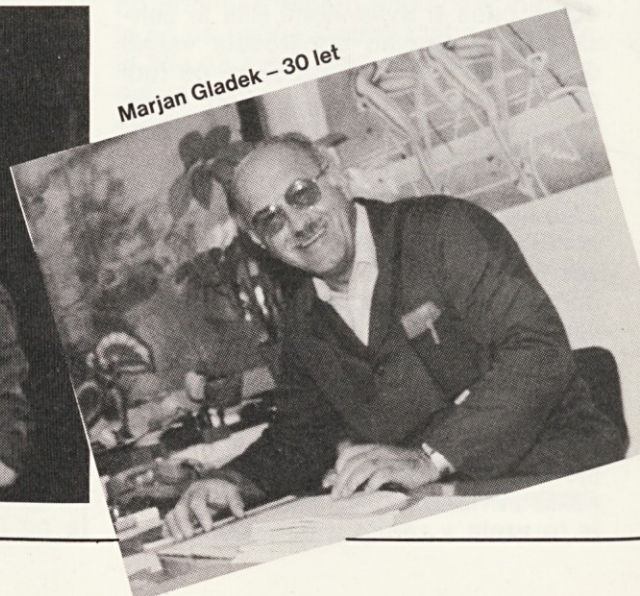

Janez Sovinšek – 20 let

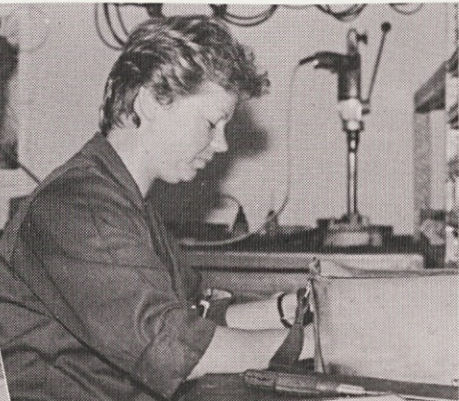

Marija Špenko – 10 let

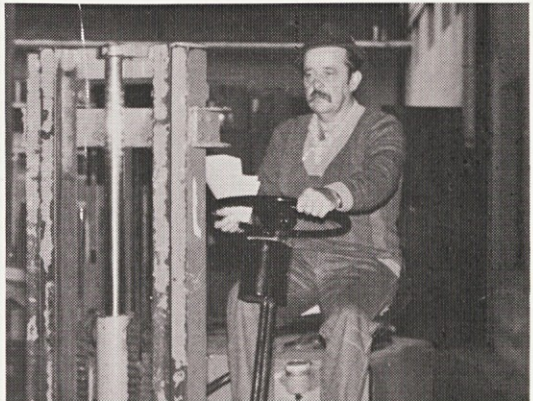
Marjan Gladek – 30 let

Marjeta Zobavnik – 20 let

Anica Podjed – 20 let

Ivan Rifel – 20 let

Marinka Gomiršek – 20 let

Stane Matjan – 10 let

Marija Stele – 10 let

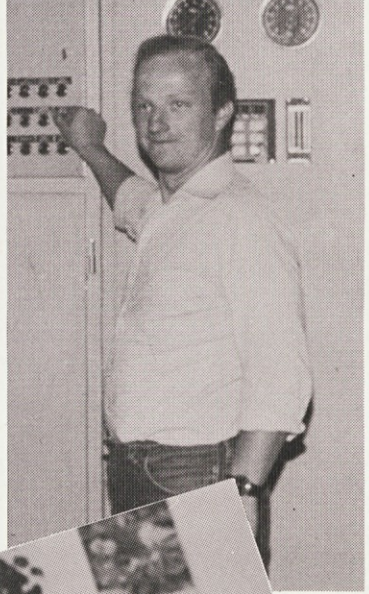
Mimi Hribar – 20 let

Fani Čevka – 20 let

Nežka Cviren – 10 let

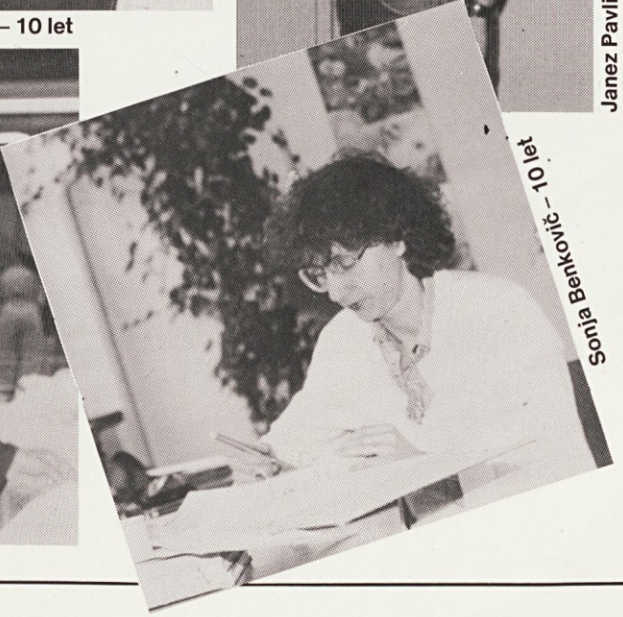
Janez Pavlič – 10 let

Avgust Bernjot – 10 let

Marija Vrhovnik – 10 let

Sonja Benkovič – 10 let

Svilunit

61240 KAMNIK, KOVINARSKA 4, JUGOSLAVIJA, TELEFON: (061) 831-711, TELEX 31 318 YU FROTIR

živahni objemi toplote